

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΡΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΑΣΤΥΠΑΛΔΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΛΕΡΩΙ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Ποιηθείσα

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ῥόδου κ. Κυρίλλου,
καὶ ἐκδιδομένη πρόνοια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπάλαιας κ. Παΐσιου

2024

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΡΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΛΕΡΩΙ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Ποιηθεῖσα

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ῥόδου κ. Κυρίλλου,
καὶ ἐκδομένη πρόνοια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπάλαιας κ. Παΐσιου

Τίτλος Βιβλίου: Ἱερὰ Ἀκολουθία καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν
τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς ἡμῶν Γαβριηλίας
τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος τῆς ἐν Λέρῳ
τῆς Δωδεκανήσου.

Ποίημα Κυρίλλου Κογεράκη, Μητροπολίτου Ρόδου.

Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας.

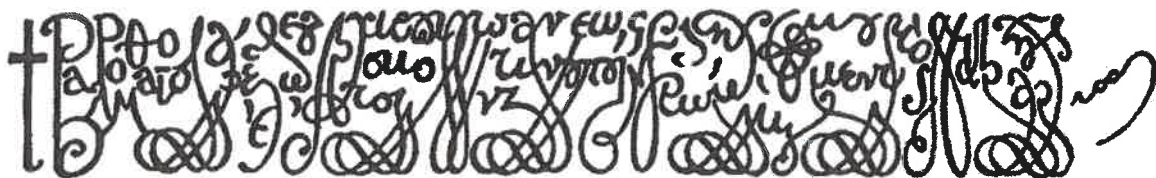
Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία ἐκδόθηκε δαπάναις τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Λέρου.

ISBN: 978-960-85535-4-5

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή **ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.**

Ἄρδηντου 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Αριθμ. Πρωτ. 657

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΤΩΙ ΑΓΙΟΛΟΓΙΩΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ (ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ)
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΕΝ ΛΕΡΩΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΙΣΗΣ,
ΤΗΣ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ.

«Μηδεις ἐπὶ ταῖς εὐαγγελικαῖς ἐντολαῖς ἀδυναμίαν προβάληται· εἰσὶ γὰρ ψυχαὶ αἱ καὶ ὑπὲρ τὴν ἐντολὴν διεπράξαντο. Πείσει σε πάντως τὸ εἰρημένον ὁ ὑπὲρ ἑαυτὸν τὸν πλησίον ἀγαπήσας, καὶ ὑπὲρ τούτου τὴν ψυχὴν προθέμενος, καίπερ ἐπιταγὴν Κυρίου εἰς τοῦτο μὴ κομισάμενος» (Κλίμαξ, Λόγος κς' «περὶ διακρίσεως»).

Τοῦ Τρισαγίου Δημιουργοῦ ἢ πρὸς τὴν δημιουργίαν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον ἀγάπη, πάντας τοὺς Αὐτὸν ἐκουσίως ἀγαπήσαντας, τοῦτο μὲν ὡς πῦρ αἴλον κατακαίει καὶ πρὸς τὴν ἑαυτῶν κένωσιν ἐμπνέει κατὰ θεῖαν μίμησιν, τοῦτο δὲ φῶς αὐτοῖς γίνεταί, ἐφελκύουσα θερμουργῶς τὰς διανοίας τῶν ὥστε τὸ ζῆν Αὐτῷ καὶ τῷ πλησίον ὅλως ἀφιερῶσαι.

Τοιαύτης περιωπῆς φωτοειδῆς ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος ἀνεδείχθη ὁ τῆς ἱερᾶς Κωνσταντινουπολίτιδος γαίας εὐχυμος καρπὸς καὶ ἐν τῇ νήσῳ Λέρῳ ὡς κόκκος σίτου πεσοῦσα πρὸς πολλὴν καρποφορίαν, τὸ ἀγγελώνυμον τοῦ Παρακλήτου δοχεῖον, ἢ ἐν Μητρᾶσι πνευματικαῖς διαλάμψασα Μοναχὴ Γαβριηλία (Παπαγιάννη). Αὕτη, ποθήσασα Χριστὸν ἐκ νεότητος καὶ τὸ τοῦ κόσμου φρόνημα καὶ πάντα τὰ ἑαυτῆς ἐπίκτητα ὡς ἐπίκηρα καταλιποῦσα, ἔδραμεν ὀπίσω Ἐκείνου ἐν τῷ τοῦ πλησίον προσώπῳ, θυσιάσασα τὸν βίον, ἐκκόψασα τὸ ἴδιον θέλημα, ἀφιερῶσασα πᾶσαν πνοὴν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ἐλαχίστου, ἀσκηθεῖσα κατὰ πάντα εἰς τὸ τῆς γνησίας καὶ εὐαγγελικῆς ἀγάπης μεταλλεῖον.

Ἐφ' ὅλων τούτων, τῶν πολλῶν καὶ βεβαίων, ἢ διὰ χάρτου καὶ μέλανος μαρτυρία καὶ γραφὴ τοῦ Τερωτάτου Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου καὶ Αστυπαιλαίας καὶ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κυρίου Παϊσίου ἐπισήμως τῇ καθ' ἡμᾶς Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ὑπεβλήθη καὶ ὠμολογήθη, τὴν τοῦ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ μόνον Χριστωνύμου πληρώματος συνείδησιν ἐκφράζουσα, διὸ καὶ ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Τερωτάτων Μητροπολιτῶν, τῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἀξιολογήσαντες πάντα, ἐκ ψυχῆς κινηθέντες καὶ λαβόντες μεγάλως ὑπ' ὄψιν τὸ θαυμαστὸν καὶ σπάνιον τοῦ βίου τῆς εἰς τὸ Κυριακὸν θέλημα ἀπολύτως παραδοθείσης Μοναχῆς Γαβριηλίας, τὸ φιλόανθρωπον καὶ ἐλεῆμον αὐτῆς, τὸ ὀρθοδόξως ἡσυχαστικὸν καὶ ἐν ἀφανείᾳ βιωθὲν ἐκκλησιαστικὸν ἦθος αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ σημεῖα μεθ'

ὡν αὐτὴ ἐν τε τῇ παρουσίᾳ καὶ ἐν τῇ πέραν τοῦ τάφου ζωῇ συνδέεται, ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως τὴν προσήκουσαν καὶ νενομισμένην τιμὴν αὐτῇ ἀποδοῦναι.

Ἐδοξεν οὖν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν θεσπίσαι ὅπως ἐν τοῖς ἐφ' ἐξῆς ἡ Μοναχὴ Γαβριηλία (Παπαγιάννη), ἡ Κωνσταντινουπολίτις, ἡ ἐλεήμων, συγκαταριθμῆται καὶ συγκαταλέγηται τῷ τῶν Ἁγίων καταλόγῳ ὡς μετ' ἐκείνων ἀληθῶς συνευφραινομένη καὶ τῆς τοῦ Κυρίου χαρᾶς προγευομένη, ἀναμένουσα, ὡς πάντες ἡμεῖς, τὴν Ἐκείνου Δευτέραν ἔλευσιν, καὶ Ὅσια γινώσκηται, καὶ ἐν Ἐκκλησίαις ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς τιμᾶται νῦν καὶ ἀεὶ, ἄχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, τῆς μνήμης αὐτῆς ἀγομένης ἐτησίως τῇ 1ῃ Ἰουλίου, ὅποτε καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν αὐτῆς λειψάνων ἐγένετο.

Εἰς ἐνδειξιν δὲ καὶ βεβαίωσιν τούτων καὶ μόνιμον καὶ διηνεκὴ τὴν παράστασιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ ἡμῶν Πράξις, καταστρωθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα ἐν τῷδε τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ β'κγ', κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον (γ')

ΕΠΙΝΕΜΗΣΕΩΣ Β'

† Παναγιώτης Ἁγίου Πνεύματος Ἐπίσκοπος Ἰερουσαλὴμ ἀποφαίνεται β.

† Ὁ Ἱερομόναχος Ἁγίου Ἰωάννου Ἐπισκόπου Ἰερουσαλὴμ

† Ἐπίσκοπος Ἐφέσου

† Ἐπίσκοπος Ἰερουσαλὴμ
† Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

ὁ Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Κορυφαῖος Ἁγίου Ἰωάννου

† Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Ὁ Νέος Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Ὁ Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Ὁ Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

† Ἱεροκήρυξ Ἰωάννης

Ἐρωτάω ἀγαπῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Παῖσιε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἐρωότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Αριθμ. Πρωτ. 110

Ἐρωτάω ἀγαπῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Παῖσιε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἐρωότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Μελετηθείσης ὑπό τῆς εἰς ἦν παρεπέμφθη ἀρμοδίας ἐπί τῆς Θείας Λατρείας καί τοῦ Κανονίου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπό τῆς ὑμετέρας Ἐρωότητος ὑποβληθείσης τῇ Μητρί Ἐκκλησίᾳ Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Γαβριηλίας, τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος, ποιηθείσης ὑπό τοῦ Ἐρωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου κ. Κυρίλλου, γνωρίζομεν ὑμῖν, ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, ὅτι ἐνεκρίθη ἡ ἐπ' ἐκκλησίας χρῆσις αὐτῆς, πρὸς κοινήν τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν καί ἐκζήτησιν τῆς πρὸς Θεόν μεσιτείας καί πρεσβείας αὐτῆς.

Ἡ δέ τοῦ Θεοῦ χάρις καί τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος εἴησαν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἐρωότητος.

Ἐρωτάω ἀγαπῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Παῖσιε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἐρωότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.
βικδ' Φεβρουαρίου κθ'

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΡΟΥ

Αρ. Πρωτ. 71

Ελήφθη! 1-3-2024

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΛΕΡΟΥ-ΚΑΛΥΜΝΟΥ-ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ
ΠΑΪΣΙΟΣ

Ἡ ταπεινότης ἡμῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας, λαβὼν ὑπόψιν τὰ χειρόγραφα τοῦ ρέκτου ὑμνογράφου Μητροπολίτου Ρόδου κ. Κυρίλλου τοῦπικλῆν Κογεράκη, ὅστις Χάριτι Θεία συνέταξε κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὸν Παρακλητικὸν Κανὸνα τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου ἡμῶν Γαβριηλίας τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος, τῆς Ἐλεήμονος, καὶ Πολιούχου τῆς νήσου Λέρου.

Κατόπιν δέ καὶ τῆς Σεπτῆς Ἐντολῆς τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Αὐθέντου καὶ Δεσπότη ἡμῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τὴν παμφηφεὶ Ἀπόφασιν τῆς περὶ Αὐτῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, μοὶ παρέχεται ἡ ἄδεια νὰ δωθῆ εἰς τὸν τύπον καὶ ἐκδωθῆ ἡ ἀσματικὴ Ἀκολουθία καὶ ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Ὁσίας, καὶ διανεμηθῆ εἰς πάντας τοὺς Αἰδεσιμωτάτους Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τὸν φιλόχριστον Λαόν, καὶ οὐχὶ μόνον, εἰς δόξαν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ τοῦ δοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται δαπάναις τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Λέρου.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,βκδ' μηνί Μαΐῳ ιε'

Ὁ Μητροπολίτης

Μετὰ τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς Ἱερᾶς

† Ὁ Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας Παῖσιος

Н
ОСІ
А

ГЯ
ВРІН
ЛІА

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ

Ἐκλογή ἀποσπασμάτων ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ ἀσκητικὴ τῆς ἀγάπης»

[...] Ἡ Αὐρηλία Παπαγιάννη γεννήθηκε στὶς 2/15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1897, στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὡς παιδί, μεγάλωσε στὴν Πόλη, στὸ Φανάρι. Ὁ πατέρας της, ὁ Ἡλίας Παπαγιάννης τοῦ Σωτηρίου καὶ τῆς Βασιλικῆς, ἦταν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς γαλλικῆς ἐταιρείας «Messagerie de France» καὶ ἓνας εὐπορος ξυλέμπορος. Μητέρα της ἦταν ἡ Βικτωρία Χριστάκη Παπαγιάννη, κόρη τοῦ ἱατροῦ Χριστάκη, ὁ ὁποῖος μάλιστα τύγγανε καὶ θεράπων ἱατρός τοῦ Σουλτάνου.

Ὡς μαθήτρια, φοίτησε στὸ Ζάππειο Παρθεναγωγεῖο. Κατ' οἶκον λάμβανε ιδιαίτερα μαθήματα Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν μὲ ξένες καθηγήτριες, καθὼς καὶ μαθήματα μουσικῆς καὶ πιάνου.

Κατόπιν ἔρχεται τὸ 1923. Ἡ ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν τοὺς βρίσκει οἰκογενειακῶς στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ, εἰσάγεται στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, ὡς ἀκροάτρια στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ καὶ παρακολουθεῖ τὰ μαθήματα τῶν Δ. Γληνοῦ, Γ. Ἀποστολάκη, Μ. Τριανταφυλλίδη καὶ Ἀλ. Δελμούζου. Ἦταν δὲ ἡ δευτέρη φοιτήτρια ποὺ φοίτησε σὲ Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο. Μιὰ χρονιά ἀρρώστησε βαριά. Εἶχε μεγάλο πυρετὸ καὶ οἱ δικοὶ της ἀνησυχοῦσαν. Ἐαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα, ἐνῶ κοιμοῦνταν ὄλοι, ἀκούει ἐντὸς τοῦ δωματίου της πατημασιὲς βαριές, κάτι σὰν ἦχο μεταλλικό. Κι ὕστερα, ἓνα χέρι τράβηξε αἴφνης τὴν κουνουπιέρα. Ἦταν ἓνας νέος παράξενος ντυμένος. Τῆς λέει μὲ καθησυχαστικὴ φωνή: «Μὴ φοβᾶσαι. Αὐριο θὰ εἶσαι καλά», καὶ χάνεται... Τότε ἀνεφώνησε μεγάλη φωνή, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ τρέχοντας ἡ μητέρα της γιὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε. Ὅταν ἄκουσε τὴν περιγραφή τοῦ παράξενου ἐκείνου ἐπισκέπτη, ἔκανε τὸν σταυρό της καὶ εἶπε ἓνα «Δόξα Σοι, Κύριε!». Ἐημέρωνε ἡ 26ῆ Ὀκτωβρίου, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, κι ὁ πυρετός ἔπεσε.

Τὸ 1932 μεταβαίνει στὴν Ἀθήνα. Τὸ 1938 μετέβη στὴν Μ. Βρετανία, ὅπου ἐργάστηκε ὡς καθηγήτρια Γαλλικῶν. Ἀργότερα, τὸ 1946 ἔγινε μέλος τῆς Ἐταιρείας Ἀγγλων Χειροποδιστῶν (Certified Member of the Society of Chiropodists), μὲ ἀριθμὸ διπλώματος 71/1946. Αὐτὸ τὴ βοήθησε δίνοντάς της δύναμη καὶ θέληση σ' αὐτὲς τίς τόσο ἀντίξοες περιστάσεις. Τὸ δίπλωμα ἐκεῖνο ἦταν ἓνας μεγάλος σταθμὸς στὴ ζωὴ της.

Τὸ 1945 τελειώνει ὁ πόλεμος. Ἡ Γαβριηλία ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα καὶ βρίσκεται νὰ διδάσκῃ Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ στὴν Ἀμερικανικὴ Γεωργικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἀργότερα ἀνέλαβε καὶ χρέη Διευθύντριας. Κάθε Σάββατο μουῦσε τὰ παιδιά στὴ μελέτη καὶ ἀνάλυση τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὴν Κυριακὴ τὰ συνόδευε στὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία.

Καὶ ἦρθε ἡ 24ῆ Μαρτίου τοῦ 1954. Ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος ἀνέπαυσε τὴ μητέρα της - ἡ πιὸ καθοριστικὴ, ἡ πιὸ σημαντικὴ, ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ ἡμέρα τῆς μέχρι τότε ζωῆς της. Τὸ μοναδικὸ ἐπόμενο βῆμα ποὺ διανοιγόταν μπροστὰ της ἦταν τὸ ἀποφασιστικὸ ἄλμα μιᾶς προσπάθειας ποὺ συνοψίζεται στὰ εὐαγγελικὰ πα-

ραγγέλματα: «Ὑπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός τοῖς πτωχοῖς» καὶ τὸ «ἀκολούθει μοι»! Ἀλλά ποῦ νὰ στραφῆ; Καὶ ξαφνικά, κατέφθασε τὸ μήνυμα... Ἰνδία! Ἴδου ὁ προορισμὸς της, μὲ σκοπὸ τὴν διακονία τῶν λεπρῶν ἀδελφῶν στὰ λεπροκομεῖα τῆς Ἰνδίας.

Στὴν Ἰνδία, σ' ὄλα αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια τῆς παραμονῆς της καὶ χάρη στὴν ὄντως πρωτάκουστη Πολιτεία της –μόνη, ἀπένταρη, μολαταῦτα πάντα μὲ τὸ «ναί» γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον– συνανεστράφη καὶ γνωρίστηκε μὲ πολλές προσωπικότητες. Συναντήθηκε μὲ μεγάλους ξένους ἱεραποστόλους, κοινωνικοὺς λειτουργοὺς καὶ ἰατρούς. Ὅσοι ὅμως εὐτύχησαν νὰ τὴν συναναστραφοῦν, γνώρισαν τὴν Ὁρθοδοξία σὲ ὄλη της τὴν ἀσκητική, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν βαθιὰ πνευματικότητα, ὅπως τὴν διασώζει καὶ διαφυλάττει ἡ Ἐκκλησία τόσους αἰῶνες τώρα. Τὴν Ὁρθοδοξία δὲν τὴ δίδαξε μὲ κηρύγματα, τὸναντίον τὴν κατήχησε καρδιακὰ χωρὶς λόγια, ἀλλὰ μὲ τὸ παράδειγμα ζωῆς ποὺ ἐξέπεμπε.

Ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, χειμῶνα καὶ θέρος, ζοῦσε καὶ διακονοῦσε μὲ τὸ κοντομάνικο ἄσπρο βαμβακερὸ φόρεμα καὶ τὰ κοσμοταξιδεμένα πεδιλάκια της, ὡς ἡ ἰσαπόστολος Θέκλα. Ὅσο γιὰ τὴν τροφή της, αὐτὴ ἦταν πολὺ λιτή. Ῥύζι, τσαπάτι, γιανούρι, ξηροὶ καρποί, καὶ φακὴ. «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται...» ἔλεγε συχνά.

Στις 4 Αὐγούστου 1959 ξεκινᾷ νὰ συναντήσῃ καὶ πάλι τὸ ἄγνωστο – τὴ μοναχικὴ ζωὴ στὴ Βηθανία. Εἶχαν ἤδη περάσει πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἐνστερνισθῆ τὸ ὕπαγε, πώλησον καὶ ἀκολούθει μοι τῶν λόγων τοῦ Κυρίου.

Ἐκεῖ, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας, ἔμεινε ὡς δόκιμη τρία χρόνια.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1962 φεύγει ἀπὸ τὴ Βηθανία γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου λαμβάνει τὴν εὐχὴ τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ κατόπιν μεταβαίνει στὴν Ταϊζέ τῆς Γαλλίας καὶ ἀκάθεκτη συνεχίζει τὸν δρόμο της. Βέλγιο, Δανία, Σουηδία, Γερμανία καὶ Αὐστρία. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1963 ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα. Ἐν συνεχείᾳ ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Πάτμο, ὅπου συναντᾷ τὸν ὄσιο Ἀμφιλόχιο Μακρῆ, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῦ βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε, ἦτοι ἕναν Γέροντα μὲ πλατιὰ ἀγάπη, μὲ ζῆλο πρὸς τὴν ἱεραποστολή. Ἐγινε ὁ πνευματικὸς της μέχρι τὴν κοίμησή του στις 16 Ἀπριλίου τοῦ 1970. Ἐκεῖ στὴν Πάτμο, στὴ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὴν ἡμέρα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἔλαβε τὸ Μικρὸ Ἀγγελικὸ Σχῆμα, τὴν εὐχὴ τῆς ἱεραποστολῆς, καθὼς καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντός της νὰ ξεκινήσῃ ἐκ νέου γιὰ τὴν Ἰνδία, προκειμένου νὰ ἐδραιωθῆ ἡ ὀρθόδοξη παρουσία στὸ Sat Tal.

Τὸ 1968 φεύγει γιὰ τὴν Κένυα κοντὰ στὸν μακαριστὸ γέροντα Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο, ἔχουσα συνοδοιπόρους της τοὺς ἀκαμάτους ἱεραποστόλους π. Ἀντώνιο Ῥωμαῖο, Παῦλο Νικηταρᾶ καὶ Ἀμφιλόχιο Τσοῦκο, ὅπου ἀνέλαβε νὰ φέρῃ εἰς πέρας πρόγραμμα συμβουλευτικῆς ὑγιεινῆς γιὰ τὶς Κενυάτισσες μητέρες.

Τὸ 1978 προσκαλεῖται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Σινᾶ Δαμιανὸ νὰ ἀναλάβῃ τὴν Ἡγουμενία τῆς ὑπὸ σύσταση γυναικείας ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Φαρᾶν. Θὰ πεῖ τὸ «ναί», ἀλλὰ θὰ κατέλθῃ ὡς προσωρινή. Εἶναι ἐξάλλου ἤδη 80 ἐτῶν.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1979 βρίσκεται πάλι στὴν Ἀθήνα, ὅπου θὰ συναντήσῃ τὸν Γέροντα Ἀγαθάγγελο Μιχαηλίδη (ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Λουκᾶ Πατησίων)

πού θα τῆς παραχωρήσει τὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μηδείας (τὸ γνωστὸ καὶ ὡς «Σπίτι τῶν Ἀγγέλων»). Ἐκεῖ ὡς ἄλλη ἁγία Φιλοθέη Ἀθηναία ἀπάλυε ὄλο τὸν ἀνθρώπινο πόνο. Διαζύγια, ἀρρώστιες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς, Aids, ναρκωτικά, ψυχρὲς τσαλακωμένες καὶ ἐξουθενωμένες ἀπὸ διάφορες ἐξωτικὲς θρησκευτικὲς καὶ παραθρησκευτικὲς. Καταπιεσμένες καὶ λησμονημένες ζωές. Σὲ αὐτὴν κατέτρεχαν πλεῖστοι ὄσοι ἀπογοητευμένοι, πενθοῦντες καὶ ἀπαραμύθητοι, ὁπαδοὶ ἐπιδέξιων «ὁδηγῶν» ἢ ἀφυπνιζόμενοι μαθητὲς πού ἀπεμπλέκονταν ἀπὸ τὰ δίχτυα διαφόρων «ὀμίλων», «ὀμάδων», «δασκάλων» καὶ παρεμφερῶν «ἀναζητητῶν» τῆς ὁποίας ψευτοαλήθειας. Ὅλοι ὁδηγοῦνταν σὲ μιὰ ἐπιστροφή ἀπίστευτη.

Ἀπὸ τὸ «Σπίτι τῶν Ἀγγέλων» μετέβη στὶς 17 Ἀπριλίου τοῦ 1989 στὴν Αἴγινα καὶ ἡ Ἀθήνα ἄδειασε ἀπὸ τὴν λαμπρὴ παρουσία της. Στὸ νησί, ὁ Μητροπολίτης Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης τῆς παραχωρεῖ τὸ κελλίον τῆς Ἁγίας Σκέπης, πού ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νεκταρίου, ὅπου βρῆκε ἕναν μικρὸ παράδεισο, ὅπως ποθοῦσε. Ἐκεῖ προσεβλήθη ἀπὸ τὴ νόσο «Χόκιν», καρκίνο τῶν λεμφαδένων, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ θεραπεύτηκε θαυματουργικὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο τοῦ 1990, προσευχόμενη ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸν Μέγαν Ἰατρὸν τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Σώματος, τὸν παθόντα καὶ ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν.

Στὶς 25 Νοεμβρίου τοῦ 1990, ὑπόπτερος τῆς Θείας Χάριτος γενομένη, ἔφθασε στὸ νησί τῆς Παναγίας, στὴ Λέρο, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία ἐπὶ γῆς κατοικία της. Κατὰ τὴν παραμονή της στὴ Λέρο, ἡ παρουσία τῆς Γεροντίσσης Γαβριηλίας, ὡς ἄλλης ὄρνιθος συναγωγῆς τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς, ἀγκάλιαζε μὲ στοργὴ τὶς καρδιὲς τῶν μικρῶν παιδιῶν πού τὴν περιτριγύριζαν. Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1991, ἑπτὰ μῆνες πρὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας της, ἐπεσκέφθησαν τὴ Λέρο ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἁγία Ἄννα τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁ Πνευματικὸς της, ὁ πατὴρ Διονύσιος ὁ Μικραγιαννανίτης μετὰ τοῦ πατρὸς Σπυρίδωνος. Στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου, μετὰ ἀπὸ κόπο, λαμβάνουσα βοήθεια ἀπὸ τέσσερις τραυματιοφορεῖς τῆς πίστεως, μετεφέρθη στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς, ὅπου ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγγελικοῦ Σχήματος ὑπὸ τοῦ π. Διονυσίου.

Τὸ πρῶν τῆς 28ης Μαρτίου τοῦ 1992, στὶς ἕξι καὶ τέταρτο, λίγα λεπτὰ μόλις πρὶν ν'ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, ἀπλώθηκε στὸ κελλί της μιὰ διαφορετικὴ καὶ γαληνεμένη ἀτμόσφαιρα. Ξαφνικά, ἀνασήκωσε τὰ δυὸ της χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ προσπάθησε μὲ ἕνα τρεμούλιασμα τῶν χειλέων της νὰ ὁμιλήσῃ. Εἶχε δεῖ προφανῶς κάτι. Μᾶλλον κάποιους πού εἶχαν ἔρθει. Τὸ συγκλονιστικὸ ἦταν ὅτι τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ἀκούστηκε καθαρῶτα μιὰ νεανικὴ φωνὴ νὰ τραγουδᾷ μιὰ μελωδία ἄγνωστη, χαρμόσυνη, ἀγγελικὴ. Καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμά της στὸν Πλάστη καὶ Δημιουργό της. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία της ἐτελέσθη κατὰ τὸ μοναχικὸ τυπικὸ, καὶ ἐτάφη στὸ δεξιὸ κλίτος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου, ἔχουσα οὕτως ἔναντι τοῦ τάφου της τὸ ἱερὸν Παλλάδιον τῆς Λέρου, τὴν θαυματουργὸ καὶ χαριτόβρυτο Εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Καὶ τώρα ἀπὸ τὸ Κάστρο τῆς Λέρου, ἐκεῖ ψηλά, ἀτενίζει τὴν ἀγαπημένη της ἐπίγεια πατρίδα, τὴν Βασιλεύουσα τῶν Πόλεων, τὸ Μαρτυρικὸ Φανάρι μας.

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ὁσία Γαβριηλία καὶ μνήσθητι πάντων ἡμῶν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΛΕΡΩΙ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Ἦς ἡ Μνήμη τῆ ιη΄ Ἰουλίου

Ποιηθεῖσα

*ὕπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἐπισκόποις Κυρίλλου, τοῦ πικλῆν Κογεράκη,
Μητροπολίτου τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ῥόδου.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

*Ἰστῶμεν στίχ. δ΄ καὶ φάλλομεν τὰ κάτωθι
Στιχηρὰ Προσόμοια.*

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Ὁρθοδόξων οἱ δῆμοι, ἐπιτελέσωμεν,
Γαβριηλίας μνήμην, τὴν φαιδρὰν γηθο-
σύνης σήμερον γὰρ λάμπει, ὥσπερ ἀστήρ,
τὰς ψυχὰς καταυγάζουσα, τῶν πρὸς αὐτῆς
ἀφροώντων πανευλαβῶς, τὴν πρεσβεῖαν μετὰ
πίστεως.

Τῆς ἐπιγείου ζωῆς σου, ἐπιτελέσασα, δι΄
ἀρετῆς τὸν δρόμον, τῆς χαρᾶς ἠξιώθης,
ἔνθα τῶν Ἁγίων, πάντων χοροί· ἐκτενῶς μεδ΄
ῶν πρέσβευε, Γαβριηλία θεόφρον ὑπὲρ ἡμῶν,
σωτηρίας ἵνα τύχωμεν.

Φιλαδελφίας τοῖς ἔργοις, Θεῷ δουλεύ-
σασα, ὡς τὴν ψυχὴν φλεχθεῖσα, τῷ
πυρὶ τῆς ἀγάπης, ἔλαβες τῶν πόνων, εἰς
ἑκατόν, τοὺς καρποὺς καθὼς γέγραπται,
Γαβριηλία Ὁσία· ὄθεν αἰεὶ, ὑπερέχου τῶν
ὑμνούντων σε.

Εὐαγγελίου τὸν λόγον, ζήλω πληρώσα-
σα, καὶ ἀρετῶν τῷ ὕψει, καρτερῶς ἀνελ-
θοῦσα, ἔλαβες νυμφῶνα, τὸν τῆς ζωῆς, ἀλη-
θῶς εἰς κατάπαυσιν, Γαβριλία θεόφρον·
ὄθεν ἡμῶν, μὴ ἐλλίπης προστατεύουσα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Οσία Μῆτερ, Γαβριλία πανεύφημε, ἐκ
νεότητος Χριστῷ ἀνακειμένη, τῆς ψυ-
χῆς τὴν λαμπάδα, ταῖς ἀρεταῖς ἐτήρησας
ἄσβεστον, καὶ ταύτην ἐφραΐδρυνας, φιλαδελ-
φίας ἐλαίω. Ὅθεν εἰς τὸν νυμφῶνα τῆς
χαρᾶς, τῆς ἀθανάτου εἰσελθοῦσα, καὶ εὐ-
φραينوμένη τῷ κάλλει, τοῦ γλυκυτάτου ἐρα-
στοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων
τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραδά.

Πόθον τὸν θεϊκόν, πλουτοῦσα ἐν καρδίᾳ,
Γαβριλία Μῆτερ, οὐράνιον τὸν βίον,
ἀγάπης πλούτῳ ἔδειξας.

Στίχ. Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ
προσέσχε μοι.

Ωρφθῆς ἐν γυναιξί, ὀλβία ἐν ἐσχάτοις, Κυ-
ρίου ἐν τῷ νόμῳ, βιώσασα σωφρόνως,
Γαβριλία ἔνδοξε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας
μου καὶ κατηύδυνε τὰ διαβήματά μου.

Δόξης τῆς ὑπὲρ νοῦν, ὡς κατηξιωμένη,
πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν σῶν προσ-
φύγων, Γαβριλία πάνσεμνε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

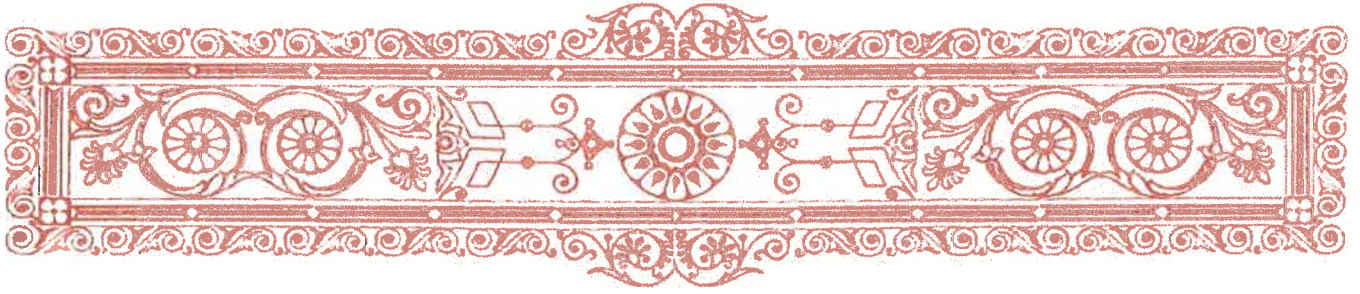
Δεῦτε πιστοί, Γαβριλίαν τὴν σώφρονα,
μελωδικῶς ἐπαινέσωμεν· ἐκ νεότητος
γὰρ ἔχουσα, ἱερωτάτην τὴν προαίρεσιν, ταῖς
εὐαγγελικαῖς ἀρεταῖς, πνευματικῶς ἐκο-
σμήθη. Ὅθεν τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, παρὰ
Θεοῦ δεξαμένη, πρεσβεύει αὐτῷ, πρὸς σω-
τηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δού-
λων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πά-
σης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

«Νῦν ἀπολύεις», τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπο-
λυτικίον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ
Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ὁ Προοιμακὸς καὶ τὸ «Μακάριος ἀνὴρ». Εἰς δὲ τὸ «Κύριε ἐκέκραξα», ἰστώμεν στίχ. ἢ καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προοίμοια.

Ἦχος α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε συνελδόντες σήμερον, εὐσεβῶν οἱ χοροί, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, καὶ ὕμνοις χαρμονικῶς, ἀνευφημήσωμεν, Ὅσιν τὴν θαυμαστήν, Γαβριλίαν τὴν βίον ἰσάγγελου, τελέσασαν ἐπὶ γῆς, τῇ ἐργασίᾳ τοῦ θεοῦ δελήματος· χαίροις πρὸς αὐτὴν βοῶντες, Μῆτερ ἀεισέβαστε· ἡμῶν ἔσο ἐν βίῳ, προστασία ταῖς πρεσβείαις σου.

Σὺ Γαβριλία ἔνδοξε, ἐκ παιδὸς ἱεράν, σχοῦσα τὴν προαίρεσιν, τοῖς ἴχνεσι τοῦ Χριστοῦ, κατηκολούθησας· ἐν σπλάγχνοις δὲ οἰκτιρμῶν, εὐεργετοῦσα διπλῆδες τὸν βίον σου, καὶ ἔλαβες τὸν μισθόν, εἰς ἑκατὸν τῶν ἐνθέων σου πράξεων. Ὅθεν τῆς χαρᾶς τυχούσα, τῆς ὑπὲρ κατάληψιν, τὴν εἰρήνην ἐξαίτει, ταῖς καρδίαις τῶν τιμώντων σε.

Μένει ἀληθῶς ὡς γέγραφεν, ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, Ὅσιν ἐν γενεαῖς, τὸ σὸν μνημόσυνον· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτός, σὺ ἐν τῷ νόμῳ Θεοῦ ἐμελέτησας, καὶ πάντοτε ἀκριβῶς, τὸ δέλημά σου ἐν τούτῳ ἐτήρησας. Ὅθεν σε Γαβριλία, οἱ πιστοὶ γεραίρομεν, ἐξαιτοῦντες ἐν βίῳ, τοῖς κινδύνοις σε βοήθειαν.

Χαίρει ἐπὶ σοὶ καὶ γάνυται, Κωνσταντίνου τρανῶς, πόλις ἢ βασιλείος, αὐχοῦσά σε ἐν Χριστῷ, τίμιον βλάστημα· ἡ νῆσος δὲ εὐσεβῶς, ἢ τῶν Λερίων κομπάζει κατέχουσα, τὴν δῆκνιν ὡς θησαυρόν, Γαβριλία τῶν δειῶν λειψάνων σου· σὺ δὲ Μῆτερ ἀμφοτέρας, ταῖς εὐχαῖς σου φύλαττε, καὶ προστάτευε πάντων, τῶν φωνούντων σου τὸ ὄνομα.

Ἔτερα. Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσωμεν τὴν θεοφόρον; τὴν Γαβριλίαν τὴν σώφρονα, τὴν ἐν ταπεινώσει ἐλπίσασαν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ παιδιόθεν· τὴν κόσμου, παρωσαμένην τὰ ἐπίκρηρα, καὶ ζήλω, τῆς εὐσεβείας διαπρέψασαν· δόξης γὰρ αὕτη τῆς θείας, ὡς ἀξιωθεῖσα, Παραδείσου ἐν ταῖς αὐλαῖς, βραβεύει τὰ κρείττονα, τοῖς πόθῳ αὐτῇ προστρέχουσιν.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσι, ἀναδήσωμεν τὴν θεοφόρον; τὴν Γαβριλίαν τὴν πάνσεμνον, τὴν Χριστοῦ τρωθεῖσαν τῷ ἔρωτι, καὶ ἀπορῥαγεῖσαν τῶν ματαίων· τὴν ζήλω, ἐν μέσῳ κόσμου τῆς συγχύσεως, Ἀγγέλων, μιμησαμένην τὸ πολίτευμα· τὴν ἐν ὑψίστοις συνουσαν, αὐτῶν ταῖς χορείαις, καὶ πρεσβεύουσαν τῷ Θεῷ, ἡμεῖς ἵνα λάβωμεν, πταισμάτων πολλῶν τὴν ἄφεσιν.

Ποίοις ἀσματικοῖς μέλεσι, εὐφημήσωμεν τὴν θεοφόρον; τὴν Γαβριλίαν τὴν ἔνδοξον, τὴν μιμησαμένην τὸ ἔλεος, τοῦ Θεοῦ ἐκ πρώτης ἡλικίας· τὴν πόλεις, τόπους καὶ χώ-

ρας διαμείψασαν, καὶ πλείστοις, τοῖς ἐν ἀνάγκαις ἐπαρκέσσασαν· πολλὴν γὰρ αὕτη λαβοῦσα, τὴν ἀντιμισθίαν, τῆς Τριάδος ἐν οὐρανοῖς, τῷ δρόνῳ παρίσταται, ὑπὲρ τῶν πιστῶν πρεσβεύουσα.

Ποίοις μελωδιῶν ἔπεσιν, ἐπαινέσωμεν τὴν θεοφόρον; τὴν Γαβριηλίαν τὴν πάντιμον, τῆς Βασιλευούσης τὸ βλάστημα, καὶ τῆς Λέρου καύχημα καὶ κλέος ἀγάπης, τὸ ἐκμαγεῖον τὸ οὐράνιον, εἰκόνα, φιλαδελφίας τὴν θεόγραφον· τῶν ἀρετῶν τὸ ταμεῖον, τὴν θαυμαστωθεῖσαν, τῶν θαυμάτων ταῖς δωρεαῖς, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, Πατρός τε, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σήμερον μυστικῶς, ἡ Ἐκκλησία στολίζεται, ὡς χρέος ἐτήσιον, καὶ πανήγυριν εὐσημον, τὴν μνήμην σου ἄγουσα, Γαβριηλία πανεύφημε· ἐν ἧ καὶ ἡμεῖς συναχθέντες, ἐόρτια κροτοῦμέν σοι, καὶ ὁμοφώνως λέγομεν· Χαίροις ἡ τὴν θείαν φωνὴν ἐνωτισθεῖσα, καὶ τὸν σταυρὸν ἀραμένη, καὶ Χριστῷ ἀκολουθήσασα, μηδὲν προκρίνασα, τῆς ἀγάπης αὐτοῦ· ἡ θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πρᾶξιν ἐρευροῦσα, καὶ ἱεροκῆρυξ τῆς ἀληθείας, ζήλω ἀποστολικῷ, ἐν περισσειᾷ ἔργων ἀγάπης, τοῖς πέρασι χρηματίσασα. Ἄλλ' ὡς ἐν οὐρανοῖς, κτησαμένη τὴν κατάπαυσιν, καὶ Ἀγγέλων χαρᾶς κοινωνήσασα, πρέσβευε σὺν αὐτοῖς, πρὸς τὸν σῶζειν δυνάμενον Κύριον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς Ἀπειρογάμου Νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέξυσε ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δέ, τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ δάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ,

ἔμεινεν ἄβατος· ἡ Ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὦν καὶ προῶν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἴσοδος, τὸ «Φῶς ἰλαρόν», τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. λα', 10,13-20,25)

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὐχρηστον ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὕτη τὸν βίον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίνοις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὄλην τὴν νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ', 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυ-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

σίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιδότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε΄, 15-6,3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Δεῦτε πιστοὶ εὐφρανθῶμεν, καὶ πανηγυρίσωμεν· δεῦτε δόξαν καὶ τιμὴν, τῷ Θεῷ δαυϊτικῶς, ἐν ἀληθείᾳ ἐνέγκωμεν, ὅτι ἔδωκε μάστιγας, τὴν Ὀσίαν αὐτοῦ, Γαβριλίαν τὴν σώφρονα· τὴν ἐκ νεότητος Χριστοῦ, τοῖς ἔχουσιν ἐπιβάσασιν, καὶ εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, τὴν χάριν γεωργήσασαν· τὴν διὰ βίου παντός, ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων, δι' ἀγάπην κοπιάσασαν, καὶ ταῖς ἀόκνοις εὐεργεσίαις, οἰκονόμος τῶν ἀγαθῶν, τῆς χάριτος γενομένην· τὴν ἐν αὐλαῖς τῆς ζωῆς, σὺν Ἀγγέλοις ταυτῶν χοροβατοῦσαν, καὶ πρεσβεύουσαν Τριάδι τῇ σεπτῇ, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, Γαβριλίᾳ πανδαύμαστε, Ὀσία ἀγγελώνυμε, ὅτι γυνὴ ἀνδρεία εὐρέθης, καὶ λίθων πολυτελῶν, τιμιώτερα ἐγνωρίσθης· Χριστὸν γὰρ ἐρασθεῖσα, καὶ τὸν πλησίον ἀγαπήσασα, ἐγένεω ὅτι καλὸν ἔστι, τὸ ὑπὲρ τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ κακοπαθείαις καὶ νόσοις, νυχθημερὸν ἐργάζεσθαι, καὶ ἐπὶ τὰ συμφέροντα αὐτῶν, ἐκτείνειν τὰς χεῖράς σου· ταῖς ἀπαύστοις τε φιλανθρωπίαις, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τὴν χάριν πᾶσιν ἐκφήνασα, καὶ βεβαιώσασα πρακτικῶς, Εὐαγγελίου τὴν ἀκρίβειαν. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα Μητέρα, πολλὴν τὴν παρρησίαν, μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν, δεήσεις ἀναφέρουσα, ἵνα ῥυσθῶμεν οἱ πάντες, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων.

Ἦχος γ΄.

Τῆς εὐσεβείας ἀγῶσι διέπρεψας, Γαβριλίᾳ Ὀσία, τῇ προνοίᾳ τοῦ Κτίσαντος, ὅλη ἀνατεθεῖσα· φιλανθρωπίας καμάτοις ἠρίστευσας, ὡς ἐλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν, χριστο-

μιμήτω διαδέσει, οὐ καταναρκήσασα· ἐγκρά-
τειαν ἤσκησας, ἐν μέσῳ κόσμου συγχύσεως·
Εὐαγγελίου τὸν λόγον, τοῖς ἔργοις ἐτράνω-
σας τὰ τῆς γῆς ἀφῆκας, καὶ Ἀγγέλων ἔτυχες
στάσεως· μεθ' ὧν προστάτευε καὶ ἡμῶν, τῶν
ἀνευφημούντων σε.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνεται Λέρος, ἡ ἐν Δωδεκανήσῳ
ἐκλεκτή, καὶ τιμᾶ σου τὴν μνήμην, Γα-
βριλίᾳ πανθαύμαστε· ἐν αὐτῇ γὰρ τὴν ἐπὶ
γῆς, εὐαγγελικὴν ἀναστροφὴν, ἀγιοπρεπῶς
ἐξετέλεσας, καὶ αὐτῇ κατέλιπες, ὡς θησαυ-
ρὸν ἀγιάσματος, τὸν θεῖόν σου τάφρον, καὶ
ὄστέα τὰ τίμια, τὴν εὐωδίαν τῆς χάριτος,
μυστικῶς ἀποπνέοντα, καὶ ἰάσεις προχέον-
τα, τοῖς ἐν εὐλαβείᾳ προσερχομένοις, καὶ δο-
ξαζοῦσι τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν ἐν σοὶ θαυ-
μαστόν, καὶ παρέχοντα διὰ σοῦ, τὴν εἰρήνην
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῆς Οἰκουμένης τὸ καύχημα, καὶ Κων-
σταντινουπόλεως βλάστημα, τὴν ἐν
Λέρῳ ἐστηριγμένην, τῆς Ἐκκλησίας λυχνίαν
πολύφωτον, Γαβριλίαν τὴν Ὀσίαν, μελωδι-
κῶς ἀνευφημήσωμεν· Χριστὸν γὰρ ποθήσα-
σα, καὶ αὐτῷ ἀκολουθήσασα, τῆς εὐσεβείας
τὸ στάδιον διήθλησε, καὶ ἐν ἀγάπης σπλάγ-
χνοις ἀνέτλη, ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τῶν πολ-
λῶν, ἀγῶνας καὶ τόπους καὶ δρόμους· δι' ὧν
καὶ ἔδοξάσθη, ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, καὶ
τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μιμητής, καὶ Ὀσίων
ἰσοστάσιος, μεθ' ὧν καὶ πρεσβεύει, τῷ ἐλεή-
μονι Θεῷ, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σω-
τηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ε'κ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου
φύλαττε, Εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε
δοξαζώμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν πιστοί, τὴν Γαβριη-
λίαν τὴν θεῖαν, ἐν κατανύξει ψυχῆς·
αὕτη γὰρ πληρώσασα, δερμῆς ἐκ πίστεως,
τοῦ Κυρίου τὸ δέλημα, ἀγάπης ἐν πλούτῳ,
δόξαν ἐκληρώσατο, τὴν αἰωνίζουσαν, ἐν τῷ
Παραδείσῳ συνοῦσα, δήμοις τῶν Ἁγίων
ἀπάντων, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσα.

Στίχ. Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ
προσέσχε μοι.

Ολον ἐκ νεότητος Χριστῷ, ὡς ἀναδεμένη
τὸν πόδον, Γαβριλίᾳ τὸν σόν, πᾶσαν
ἐναπέριψας, αὐτῷ τὴν μέριμναν· σθενουμένη
δὲ χάριτι, ἐνίκησας κόσμον, καὶ τὸν κοσμο-
κράτορα, τῇ πολιτείᾳ σου. Ὅθεν ζωφόρω
παλάμη, στέφος ἀφθαρσίας λαβοῦσα, τῶν
ὑμνολογούντων σε προστάτευε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας
μου καὶ κατῆιδυσε τὰ διαβήματά μου.

Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κανών, τῆς φιλα-
δελφίας ὁ τύπος, Γαβριλίᾳ σεμνή·
χαίροις τὸ παράδειγμα, βίου σεμνότητος·
χαίροις σκεῦος πολύτιμον, ταπεινοφροσύ-
νης· χαίροις ἐργαστήριον, εὐχῆς οὐράνιον·
αἶτει οὖν εἰρήνην τελείαν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
τῶν τελούντων, τὴν παμφραεστάτην σου πα-
νήγυριν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οσία Μητὴρ, ὡς τὸ λόγιόν φησι, ἐξ ὅλης
δυνάμεώς σου, Θεὸν ἀγαπήσασα, καὶ
τὸν πλησίον εὐσεβῶς, ὡς σεαυτὴν ἠγάπη-
σας· διὸ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς σκύβαλα λογι-
σαμένη, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν πολλῶν
ἐκοπίασας· ἀσκητικῶς ἠγωνίσω, καὶ πλεί-
στους τόπους διέδραμες, εὐαγγελιζομένη τὸν

λόγον τῆς ζωῆς· τοῖς ἐν ἀνάγκαις ἐπήρκεσας, καὶ τοῖς ἐν νόσοις διηκόνησας, πᾶσι τὰ πάντα ἐγένου, ἵνα πάντας κερδήσῃς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ σου. Ὅθεν αὐτῷ παρασταμένη, ἐν ταῖς αὐλαῖς τῆς ζωῆς, καὶ χαρᾶς τῆς θείας ἀπολαύουσα, Γαβριηλία αἰοῖδιμε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ο Ἰοιπητής καὶ Λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

«Νῦν ἀπολύεις», τὸ **Τρισάγιον** καὶ τὸ **Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Εν τῷ κόσμῳ τὸν βίον, ἀγγελότροπον ἐζησας, καὶ Εὐαγγελίου τὸν λόγον, δι' ἀγά-

πης ἐπλήρωσας, καὶ ἔλαμψας ἀνθρώπων ἐν ψυχαῖς, τοῖς ἔργοις σου τῆς πίστεως τὸ φῶς, καὶ χαρᾶς κατηξιώθης τῆς ὑπὲρ νοῦν, Ὁσία Γαβριηλία. Ὅθεν Χριστὸν ἰκέτευε θερμῶς, ὡς εὖσπλαγχνος δωρήσασθαι, ἔλεος καὶ εἰρήνην καὶ χαράν, τοῖς σὲ γεραίρουσιν.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

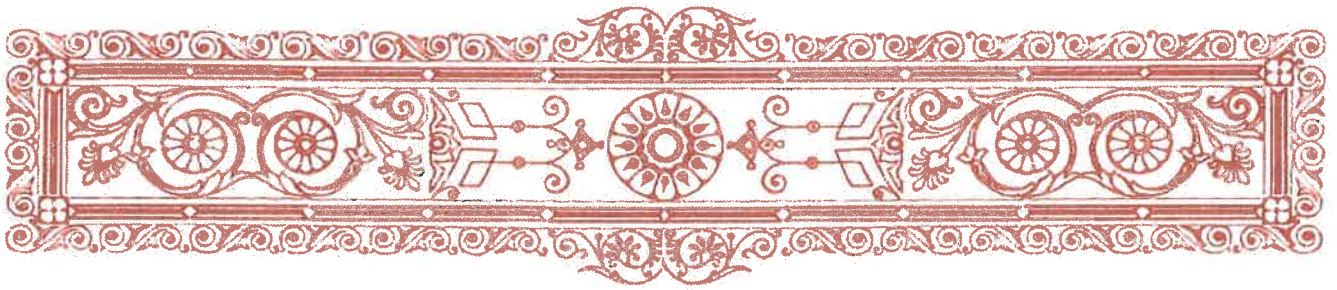
Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐνδιαδέτω στοργῇ, καὶ ἔργοις διέπρεψας, τῆς εὐποιίας ἐν γῆ, Γαβριηλία πανεύφρημε· χάριτι ἐμιμήσω, Ἀποστόλων τὸν ζῆλον· δόξη ἐδαυμαστώθης, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων· διὸ ἐν παρρησίᾳ θερμῇ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν θεῖον τάφρον σου, καὶ τῶν λειψάνων σου, τὴν θήκην ἔχουσα, ὥσπερ ἀγίασμα, ἡ Λέρος χαίρει ἐν Χριστῷ, Ὁσία Γαβριηλία· ταύτης οὖν προστάτευε, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι· ῥύου δὲ ἐκ θλίψεων, πειρασμῶν καὶ κακώσεων, τοὺς ὕμνοις γηθοσύνως τιμῶντας, τὴν δαυμαστὴν σου πολιτείαν.

Τὸ ὁμόηχον Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάδισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου.

Ως ἥλιος ἰδού, Ἐκκλησίας τῷ πλάτει, φαιδρὰ ὡς ἀληθῶς, τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα, ἡ μνήμη σου ἀνέτειλεν, ἐν ἣ πάντες συνήλθομεν, εὐφημοῦντές σε, Γαβριλίᾳ Ὁσίᾳ, καὶ δοξάζοντες, τὸν ὑπὸ σοῦ κηρυχθέντα, Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, τῶν Λερίων ἡ νῆσος, ἐν ἣ τὸν ἐπὶ γῆς, ἐπεσφράγισας δρόμον, τὸν τάφον σου κατέχουσα, καὶ ὅστέα τὰ πάντιμα, πηγὴν χάριτος, Γαβριλίᾳ Ὁσίᾳ, ἧς προστάτευε, ταῖς πρὸς Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, πρεσβεΐαις ἐνθείοις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δὶ ἔλεος πολὺ, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ἐκύησας Πατρός, τὸν ὑπέρχρονον Λόγον, τὸ πτῶμα ἀνορθούμενον, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Προπάτορος· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐν μητρικῇ παρρησίᾳ, πάντας σώξασθαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιδότας, Παρθένε Πανάχραντε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάδισμα.

Ἦχος γ΄. Θεΐας πίστεως.

Ανω ἔχουσα, τὴν ἔφεσίν σου, κατεφρόνησας, τῶν ἐπιγείων, καὶ ἀγάπης ὡς οὔσα ἀνάπλευς, τοῖς ἐν ἀνάγκαις καὶ νόσοις καὶ θλίψεσι, Γαβριλίᾳ ἐπέστης παράκλησις.

Ὅθεν δόξης σε, τῆς θεΐας Χριστὸς ἠξίωσεν, ὧ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν εὐφημοῦντων σε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τόπους πλείονας, διαδραμοῦσα, καὶ ἐμπρέψασα, ἔργοις ἀγάπης, ἐν τῇ Λέρῳ τὸ ζῆν ἐξεπέρσας· τὴν δὲ ψυχὴν σου ὁ Κτίστης δεξάμενος, Γαβριλίᾳ τρανῶς σε ἐδόξασεν. Ὅθεν πρέσβευε, αὐτῷ ἐκτενῶς πανεύφημε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λόγον τέτοκας, ἄνευ ὕδίνων, τὸν ὑπάρχοντα, πρὸ τῶν αἰώνων, σὺν Πατρὶ τε, Παρθένε, καὶ Πνεύματι, λύσαντα Εὐαν, ἡμῶν τὴν προμήτορα, πικρᾶς κατάρας, ὡς μόνος φιλάνθρωπος. Ὅθεν πρέσβευε, αὐτῷ ἐκτενῶς, Θεόνυμφε, σωθῆναι καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνολόγους σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάδισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Λυτρωτὴν ἀπὸ παιδὸς ἐρασθεῖσα, καὶ τὰ συρόμενα χαμαὶ παριδοῦσα, φιλάνθρωπίας πράξεις, πολλῶν ἀγαθῶν, πλείστοις ὠφθης πρόξενος, καὶ παράδειγμα δεῖον, σεαυτὴν παρέστησας, τελειότητος βίου· Γαβριλίᾳ ὁθεν οἱ πιστοί, σὲ εὐφημοῦμεν τελοῦντες τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀγάπην Κυρίου ὡς ἐντολήν, παιδιόθεν τηροῦσα ἐπιμελῶς, οὐδόλως τοῦ σκεύους σου, τοῦ πηλίνου ἐφρόντισας, καὶ ἐν

παντὶ τῷ βίῳ, τὸν τρόπον ἐπέδειξας, Γαβριηλία Μῆτερ, τοῖς πᾶσι φιλάδελφον, ἔργοις βεβαιούσα, ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ ὄργανον χάριτος, φαινομένη τοῖς ἔθνεσιν, ἀρετῶν σου ταῖς λάμπουσιν. Ὅθεν δοξασθεῖσα σεμνή, τῇ Τριάδι πρέσβευε δωρήσασθαι, παραπτωμάτων τὴν λύσιν, τοῖς ἀνευρημοῦσί σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φιλομήτορα ὕμνον χρεωστικῶς, ἀναμέλψωμεν δεῦτε, ὦ ἀδελφοί, πιστῶς μακαρίζοντες, τοῦ Θεοῦ τὴν λοχεύτριαν, τὴν μόνην Θεοτόκον, ἡμῶν τὴν βοήθειαν, καὶ Ὁρθόδοξων πάντων, προστάτιδα ἄγρυπνον, χαίρει ἐκβοῶντες, Παναγία Παρθένε, τὸ βρότειον φύραμα, ἢ κατάρας λυτρώσασα, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Προπάτορος. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ὀρθοδόξως τιμῶσι, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, ἦτοι τὸ α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἐπομένῳ, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον, ζῆτει τῇ ε' Δεκεμβρίου.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Στίχ. Ἐλέσόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Οσία Μῆτερ, Γαβριηλία πανθαύμαστε, ἢ διὰ πίστεως ἀκραιφνοῦς, καὶ ἀγάπης ἀληθοῦς, καὶ ἐλπίδος βεβαίας, τῆς σωτηρίας ἀνθρώποις, τὸν λόγον ὑποδείξασα, καὶ παρὰ Θεοῦ στεφανωθεῖσα, ὡς δικαιοσύνης ἐπὶ γῆς,

τοῖς ἔργοις πλεονάσασα, ἐν ταῖς σκηναῖς τῆς ζωῆς χοροβατοῦσα, καὶ Ἀγγέλων δήμοις συγχορεύουσα, τῆς κραταιᾶς προστασίας σου, μὴ στερήσης ἡμᾶς, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα, οἱ Κανόνες· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ' καὶ ὁ τῆς Ὁσίας ὁμοίως εἰς σ'. Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· «Σὲ Θεοοῦμφεύτε δοξολογοῦμεν. Κυρίλλου».

Ἦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς » πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης » τὰ θαύματα.

Τροπάρια.

Σωτῆρα ἢ τέξασα, ἐκ τῶν αἱμάτων σου ἄχραντε, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἐν παρρησίᾳ αὐτόν, σῶσαι ἅπαντας, πυρὸς τοῦ ἀκοιμήτου, τοὺς ὑμνολογοῦντάς σου, θαῦμα τὸ ἀρρήτον.

Ετέχθη ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ δι' ἔλεος ἄφατον, ὁ Λόγος ὁ ἀναρχος, τοῦ προανάρχου Πατρός, καὶ Προμήτορος, τὴν λύπην διαλύσας, τῷ κόσμῳ ἐπήγασε, τὴν ἀγαλλίασιν.

Θαρρῶντες προστρέχομεν, τῇ παναγίᾳ σου χάριτι, Παρθένε Πανάμωμε, καὶ ἐκβοῶμεν πιστῶς· Σῶζε, φύλλατε, ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, τοῦ βίου καὶ θλίψεων, ὡς πολυεὺσπλαγχνος.

Ερῶν ἐν μήτρᾳ σου, δι' ἀγαθότητα ἀρῶντον, ὡς δρόσος ὁ Κύριος, καὶ σαρκόφορος ἡμῖν, ἐπεδήμησε, ψυχὰς καταδροσίζων, τῶν μακαριζόντων σε, τὴν Θεομήτορα.

Καινὼν τῆς Ὁσίας φέρων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις καὶ τῇ δ' ὡδῇ τίνυδε· «Κυρίλλου Ῥόδου».

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θεότης ἡ ἀναρχος, Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὡς ἂν ὑμνήσω καλῶς, τὴν Ὁσίαν σου, τανῦν Γαβριλίαν, τὴν ἄθλοισ τῆς πίστεως, ἐν γῆ ἐμπρέψασαν.

Χορεύει ἐόρτια, πιστῶν τὸ ἄδραιομα σήμερον· ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψε, τῇ Ἐκκλησίᾳ φαιδρά, ἡ πανήγυρις, ἡ σὴ Γαβριλία, τῷ φέγγει τῆς χάριτος, πάντας πυρσεύουσα.

Αρίστην προαίρεσιν, ἀπὸ παιδὸς σχοῦσα ἅπανσεμνε, ἐπέβης τοῖς ἴχνεσιν, ἀνευδοιάστω ψυχῇ, τοῦ Δεσπότη σου, Χριστοῦ Γαβριλία, καὶ τοῦτον ἐδόξασας, βίου σεμνότητι.

Τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, καθυποτάξασα ἔνδοξε, προθύμως τὸ φρόνημα, προσωκειώθης Χριστῷ, τῇ ἐνθέῳ σου, ζῳῇ Γαβριλία, καὶ ὡφθης τῆς πίστεως, δένδρον πολὺ καρπῶν.

Ηλέρος ἀγάλλεται, τὴν τῶν ὀστέων σου λάρνακα, ἐν κόλποις κατέχουσα, Γαβριλία σεμνή, ἐξ ἧς παρέχε, τὴν σὴν πλουσίαν χάριν, ὡς δῶρον οὐράνιον, τοῖς προσπελάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Κυρία τῆς κτίσεως, ἐδείχθης Ἄχραντε Δέσποινα, τῆς δόξης τὸν Κύριον, ἀποτεκοῦσα φρικτῶς· ἀλλὰ κύριον, παθῶν ἀπέργασαί με, τῇ θείᾳ προνοίᾳ σου, ἵνα γεραίρω σε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, διάσον συγκροτήσασα, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Τροπάρια.

Ονοῦς ἐσκοτίσθη ἡμῶν Μῆτερ, ἐννοίαις καὶ πράξεσι κακαῖς· ὄθεν σε ἱκετεύομεν, σὺ ἐν αὐτῷ ἀνάτειλον, τῆς μητρικῆς σου χάριτος, Θεοκυῆτορ τὴν ἔλλαμψιν.

Ναὸς γενομένη τοῦ Κυρίου, ὡς τοῦτον χωρήσασα φρικτῶς, Δέσποινα ἐν κοιλίᾳ σου, αὐτὸν θερμῶς ἱκέτευε, ἡμᾶς φθαρέντας πάθει, τοῦ καινουργῆσαι ὡς εὐσπλαγχνος.

Υμνεῖ πᾶσα κτίσις καὶ δοξάζει, ἀπαύστως τὸν τόκον σου πιστῶς· Λόγον γὰρ ἐσωμάτωσας, τὸν τοῦ Πατρὸς καὶ ἔσωσας, ἀδαμιαῖον φύραμα, τῆς καταδίκης τῆς πρόπαλαι.

Μονῆς οὐρανοῦ κληρονόμους, Παρθένη ἀνάδειξον ἡμᾶς, πόθῳ σου ἀναμέλποντας· Χαῖρε Ἁγνὴ Μητράναυδρε, τῆς Ἐκκλησίας στήριγμα, καὶ Ὁρθοδόξων τὸ καύχημα.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Βλαστὸν εὐδαλῆ σε Κωνσταντίνου, ἡ Πόλις ἐβλάστησε καρπούς, πίστεως ἐκβλαστήσαντα, καρπὸν πολὺν ἐσύτερον, Γαβριλία ἔνδοξε, τῇ γεωργίᾳ τῆς χάριτος.

Χριστοῦ ὡς τρωθεῖσα τῇ ἀγάπῃ, ἐπέβης τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, ἅπασαν τὴν προσπάθειαν, τὴν κοσμικὴν μισήσασα, Γαβριλία· ὄθεν σε, αὐτὸς τῆς δόξης ἠξίωσεν.

Θεοῦ ἐν τῷ φόβῳ καθαρθεῖσα, αἰσθήσεις τοῦ σώματος τοῦ σου, δείξασα δὲ μετάρσιον, τὸν νοῦν εὐχαῖς σὺν δάκρυσιν, Γαβριλία ἔφθασας, τῶν Ἀσωμάτων τὰ τάγματα.

Φωνὴ τοῦ Κυρίου ἐν δυνάμει, τοὺς πόδας κατήρτισε τοὺς σοὺς, Ἄγγελον τῆς εἰρήνης σε, ὡς ἀληθῶς γνωρίζουσα, Γαβριλία ἔνδοξε, τῆς οἰκουμένης τοῖς πέρασιν.

Τρανῶς ἐν Κυρίῳ τῶν Λερίων, ἡ νῆσος ἀγάλλεται σεμνή· ἐν ταύτῃ γὰρ κατέλυσας, δι' ἀρετῆς τὸν βίον σου, ὃν καὶ Ἀγγέλων τάγματα, σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἐθαύμασαν.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖ εὐλαβῶς σε πνοὴ πᾶσα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐπέφρανεν ἡμῖν, Κύριος ὁ φιλόανθρωπος, πρὸς βιοτὴν οὐράνιον, ἀναβιβάζων Ἄχραντε, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξάζοντας.

Κάδισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παδῶν κατεκράτησας, δι' ἐγκρατείας πολλῆς· εὐχαῖς ταῖς ἀγρύπνοις σου, προσωκειώθης Χριστῷ, τῷ δεῖῳ Νυμφίῳ σου· ἔφρανας διδαχαῖς σου, σωτηρίας τὴν χάριν· στέφανον ὑπεδέξω, ἀφθαρσίας ὑψόθεν· διὸ Γαβριλίᾳ σεμνή, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῆς γῆς ἀλογήσασα, τῶν φθειρομένων, τερπνῶν, ζυγὸν τὸν χρηστότατον, τοῦ ζωοδότου Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἐβάστασας· τούτῳ δὲ συνεκράθης, τῆς κατ' ἄμρω ἀγάπης, Μῆτερ Γαβριλίᾳ, διαπρέψασα ἔργοις· διὸ ἐν παρρησίᾳ αὐτῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν τὸν ἐκ σπλάγχων σου, σωματωθέντα φρικτῶς, καὶ πύλιν ἀνοίξαντα, τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀνθρώποις Μητράνανδρε, πρέσβευε δυσωποῦμεν, μητρικῇ παρρησίᾳ, σῶσαι τῆς καταδίκης, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ο' καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ « ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέ- » σωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστῷ » τῇ δυνάμει σου.

Τροπάρια.

Φωτισμὸν ἡμῖν παράσχου, ἢ τὸ θεῖον φῶς τέξασα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, σκότος τὸ δεινὸν διαλύσασα, ἵνα βοῶμεν πιστῶς σοι Μητροπάρθενε· Χαῖρε Δέσποινα, τῆς οἴκουμένης εὐπρέπεια.

Ε'σωμάτῳσας ἀσπόρως, τὸν τὸ πάλαι ἐλάλησαντα, ἐν Προφήταις θεῖοις, Πνεύματι Θεοῦ Ἀειπάρθενε, πρὸς τὴν ἀρχαίαν ζωὴν, ἐπαναφέροντα, τοὺς τιμῶντάς σε, ὡς Θεοτόκον ἀπείρανδρον.

Υ'ψηλὴ ὤφθη καθέδρα, τῆς ἀνάρχου Θεότητος, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, θεαίας σου χερσίν ὡς βαστάσασα, ὃν ἐκδυσώπει δοθῆναι χάριν ἄφθονον, ἡμῖν Δέσποινα, σῆ μητρικῇ ἀγαδότητι.

Τῇ ἀγία σου πρεσβείᾳ, προσιόντες λαμβάνομεν, τῶν κινδύνων λύσιν, καὶ τῶν δυσχερῶν περιστάσεων· τῇ χάριτί σου γὰρ δάττον ἐπιφθάνουσα, τὰ ἐπώδυνα, διασκεδάξεις Πανάχραντε.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Τὸ στερέωμα φαιδρύνεις, Ἐκκλησίας ὡς ἥλιος οἰκτιρμῶν γὰρ σπλάγχνοις, τοῖς ἐν χαλεπαῖς περιστάσεσι, Γαβριλίᾳ καὶ νόσοις ἐπαρκέσασα, δόξαν ἔλαβες, ἐν οὐρανοῖς ἀτελεύτητον.

Τίς ἀξίως σου ὑμνήσει, πολιτείας τὰς χάριτας; ἐκ παιδὸς γὰρ θείαν, σχοῦσα ἀληθῶς τὴν προαίρεσιν, Γαβριλίᾳ ἐν βίῳ διετήρησας, τὴν εὐσέβειαν, ὡς θησαυρὸν ἐν καρδίᾳ σου.

Ε'ν τῷ βίῳ σου πενίαν, φιλοθέως πλουτήσασα, ἐν ταμείοις Μῆτερ, τοῖς τῶν οὐρανῶν ἐναπέθηκας, Γαβριλίᾳ θεόφρον πλοῦτον ἄφθαρτον, πολιτείας σου, τὰ θαυμαστά κατορθώματα.

Τῆς ἀσκήσεως φρονίμως, τὴν λαμπάδα φαιδρύνασα, τῷ ἔλαιῳ Μῆτερ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἀντιλήψεως, πρὸς τοὺς νοσοῦντας νυμφῶνα τὸν οὐράνιον, εἰς κατοίκησιν, εὔρες τερπνὴν παμμακάριστε.

Μακαρίζει σε ἡ Λέρος, ἐκτελοῦσα τὴν μνήμην σου· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔβης, πρὸς τῶν οὐρανῶν τὰ ὑψώματα, Γαβριηλία θεόφρον ἔνθα χαίρουσα, καδικέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι Ἄχραντε Παρθένε, μητρικῆς σου χρησιμότητος, τοῖς ἀμέτροις σπλάγχνοις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἐκ τῶν κινδύνων καὶ νόσων τοὺς δοξάζοντας, τὸ μυστήριον, τὸ θαυμαστὸν τῆς λοχείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ Ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχεσ
» ἐν μήτρα, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτο-
» κας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε,
» σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τροπάρια.

Ελαίω Πανάχραντε, τῶν οἰκτιρμῶν σου ἴασαι, τὴν κεκακωμένην μου καρδίαν, ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ ταύτην χάριτι σῆ, ἰλάρυνον δέομαι πιστῶς, ἵνα μακαρίζω σε, ὡς Παρθένον ἀμόλυντον.

Δυνάμει Θεόνυμφε, τῆς μητρικῆς πρεσβείας σου, ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα καὶ τεῖχος, καὶ προστασία, γενοῦ ἡμῖν συμπαδῶς, τοῖς ἀναβοῶσί σοι πιστῶς· Χαῖρε Παμμακάριστε, Ὁρδοδόξων τὸ καύχημα.

Ονοῦς μου ἠσθένησε, πλήθει πολλῶν πταισμάτων μου, Μῆτερ τοῦ Χριστοῦ Εὐλογημένη, καὶ ὁ ἔχθρός με, ἐπιγελαῖ ἀναιδῶς πρόφρασον καὶ σῶσόν με Ἀγνή, καὶ τῆς πρὸς τὰ χεῖρονα, συνηθείας με λύτρωσαι.

Ξενίας ἀξίωσον, τῶν οὐρανῶν τοὺς δούλους σου, Ἄχραντε δερμαῖς σου ἰκεσίαις, πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι Ἀγνή, ὡς αὐτὸν γεννήσασα, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Αρίστην ἐπέδειξας, τὴν πολιτείαν πάνσεμνε· σὺ γὰρ ἠκολούθησας συντόνως Γαβριηλία, τοῦ ζωοδότου Χριστοῦ, τοῖς ἔχνησι κόσμου τῶν φθαρτῶν, ὡς ὑπερφρονήσασα, ἀνευδότῳ φρονήματι.

Τὸν ζῆλον τῆς πίστεως, ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχουσα, ὡς πῦρ ἀκατάσβεστον ἐν βίῳ, Γαβριηλία, τὴν τῆς ἀγάπης σαφῶς, ἐπλήρωςας θείαν ἐντολήν, ἔργοις διαπρέψασα, εὐποιίας ἀοίδιμε.

Νοσοῦντων διάκονος, σὺ γενομένη ἔνδοξε, πιστῶς οὐκ ἀπέκαμες καὶ χώρας, δραμοῦσα, Γαβριηλία πολλάς, ἐν πράξεσι καὶ ἐν διδασχαῖς, πλείστοις τὸ σωτήριο, τοῦ Κυρίου ὑπέδειξας.

Τὴν χεῖρα προτείνουσα, τοῖς δυστυχοῦσιν ἅπασιν, παντὶ ἐν τῷ βίῳ σου Ὁσία, Γαβριηλία, τὴν τοῦ εὐσπλάγχνου Θεοῦ, ἐσύλησας χάριν· ἀλλ' αὐτόν, ἴλεων ἀπέργασαι, τοῖς ἐν ὑμνοῖς τιμῶσί σε.

Εκ Λέρου ἐποίησας, Γαβριηλία ἔνδοξε, τὴν σὴν πρὸς Παράδεισον πορείαν, θησαυρὸν μέγαν, καταλιποῦσα ἡμῖν, λειψάνων σου θήκην τὴν σεπτὴν, πᾶσι τῶν ἰάσεων, ἐξ αὐτῆς ρεῖθρα βλύζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ισχύν μοι καὶ δύναμιν, τῇ σῇ προνοίᾳ δώρησαι, πατεῖν τοῦ βελίᾳρ με τὰς πάγας, καὶ τὴν εὐδειαν, τῆς μετανοίας ὁδόν, πορεύεσθαι Δέσποινα Ἀγνή, ἵνα τὴν λοχείαν σου, μεγαλύνω σωζόμενος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
έορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,
» δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
» αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Τροπάρια.

Ο'δύνης Μῆτερ ἀπάλλαξον, παθῶν τῶν
σαρκικῶν τοὺς οἰκέτας σου, ἀναβοῶν-
τάς σοι. Χαῖρε Παρθένε Πανάμωμε, τὴν σω-
τηρίαν κόσμῳ, ἡ ἀνατείλασα.

Λυττῶντα Κόρη τὸν δράκοντα, κατὰ τῶν
λοικετῶν σου ἀπώθησον, καὶ τούτου σύν-
τριψον, τὴν ἀνθρωπόλεδρον ἔπαρσιν, ῥομ-
φαία ὀξυτάτη, τῆς προστασίας σου.

Ο' Λόγος Μῆτερ Πανάχραντε, ὁ σύνδρο-
νος Πατρί τε καὶ Πνεύματι, τεχνεῖς ἐκ
μήτρας σου, ὡς Λυτρωτῆς τὸ ἀνθρώπινον,
ἐκ τῆς ἀρχαίας πλάνης, ἀνεκαλέσατο.

Γενοῦ μοι Μῆτερ παράκλησις, ἐν βίου ταῖς
ἀνάγκαις καὶ θλίψεσιν, ἵνα δοξάζω σε,
τὴν δι' ἀνείκαστον ἔλεος, τὸν Κύριον τεκοῦ-
σαν, τῆς ἀνθρωπότητος.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Τὴν θείαν ταύτην τελοῦντές σου, ἐκ πόθου
έορτὴν ἐκβοῶμέν σοι. Χαῖρε τῆς χάρι-
τος, Γαβριηλία πανεύφημε, τῶν μυστικῶν
ναμάτων, πηγὴ ἀκένωτος.

Ενδέων λόγων καὶ ἔργων σου, τῷ ἄρτῳ τῷ
ἐγλυκεῖ τοὺς συνόντας σοι, ὡς διαδρέψα-
σα, Γαβριηλία τῆς βρώσεως, τῆς μυστικῆς
ἐγεύσω, Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τυχοῦσα νόμοις τοῦ Πνεύματος, ὠράδης
ἀρετῶν ἐργαστήριον, ἀπὸ νεότητος, Γα-
βριηλία αἰοίδιμε, ἀνθ' ὧν χαρὰν ἐκτήσω, τὴν
αἰωνίζουσαν.

Ο'σίων τρόπων ἐκφάνσεσιν, ὀλβία ἀλη-
θῶς ἐχρημάτισας, καὶ ἐβεβαίωσας,

ἔργῳ Κυρίου τὰ λόγια, Γαβριηλία Μῆτερ, τῇ
πολιτεία σου.

Η' Λέρος χαίρει έορτία, τελοῦσα έορτὴν
τὴν φωσφόρον σου, καὶ χαίροις κράζει
σοι, Γαβριηλία θεόληπτε, τῆς εὐσεβοῦς λα-
τρείας, λαμπὰς ἀείφωτος.

Θεοτοκίον.

Λαμπὰς Παρθένε ὑπάρχουσα, φωτὸς τοῦ
ἀνεσπέρου τῆς γνώσεως, τῇ φωταυγείᾳ
σου, ἔσκοτισμένην τοῖς πάθεσι, τὴν ταπεινὴν
ψυχὴν μου, Ἄγνη καταύγασον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν τοῦ κόσμου μέριμναν, παρωσαμένη
ἠδέως, τῷ Χριστῷ ἐδοῦλευσας, ταῖς ἀρε-
ταῖς σου σπουδαίως ἔφρανας, θεογνωσίας τὸ
φῶς ἀνθρώποις ἄγγελος, εἰρήνης ὠφθης
ταῖς διδαχαῖς σου διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, Γα-
βριηλία, Μῆτερ πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Πατρός,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν φωνὴν,
ἀκούσασα λέγουσαν, Ὅστις θέλει ὀπίσω μου
ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν
σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι, σὺ ἔρ-
γον τὸν λόγον, φιλοσόφως ἐποίησας ἔνδοξε
τῶν ἐν γῇ γὰρ τερπνῶν, ἀπάντων καταφρο-
νήσασα, τῇ ἐγκρατεία ἐπολιτεύσω, προσευ-
χαῖς ταῖς ἀγρύπνοις σχολάζουσα, καὶ ὑπὲρ
τῶν ἐλαχίστων ποιοῦσα τὴν μέριμναν, τό-
πους διερχομένη, καὶ χώρας διαμείβουσα,
καὶ μεγαλόψυχος ἐν οἰκτιρμοῖς χρηματίζου-
σα· διεγνωσθῆς δὲ τοῖς πᾶσι, γινομένη τὰ
πάντα συμπαδῶς, καὶ ἔλαμψας τὸ φῶς σου,
τῶν ἀνθρώπων ἔμπροσθεν, εἰς δόξαν τοῦ ἐν
Τριάδι Θεοῦ, τοῦ δοξάσαντός σε, τῇ δόξῃ τοῦ
προσώπου αὐτοῦ, καὶ ταῖς πρεσβεΐαις σου
τὴν χάριν, τοῖς τιμῶσί σε παρέχοντος, Γαβρι-
ηλία, Μῆτερ πανεύφημε.

Μηνολόγιον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός (Ιουλίου), Μνήμη τῆς Ὁσίας καὶ θεοφόρου Μητρὸς ἡμῶν Γαβριηλίας τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος, τῆς ἐν Λέρῳ.

Στίχοι.

Τῇ ἀσκήσει ἔλαμψας καὶ εὐποιΐα.
Ὡς φωστὴρ τοῖς πέρασι Γαβριηλία.
Δεκάτη Ὀγδοάτη Γαβριηλίαν δέμις ὑμνεῖσθαι.

Συναξάριον.

Αὕτη ἡ θαυμαστὴ Ὁσία Γαβριηλία (κατὰ κόσμον Αὐρηλία Παπαγιάννη) πατρίδα ἔσχε τὴν Βασιλείουσαν Κωνσταντινούπολιν, γεννηθεῖσα τῇ 6' Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ καὶ ἐβδόμου σωτηρίου ἔτους (1897). Ἀπὸ παιδὸς τὴν πρὸς τὰ κρεῖττονα ἔφρασε καὶ τὰς ἀκαδημαϊκὰς αὐτῆς σπουδὰς περαιώσασα, στοιχοῦσα τῇ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις φωνῇ καὶ τῶν ἐπιγείων τερπνῶν καταφρονήσασα, ἔδωκεν ὅλην ἑαυτὴν τῇ πρὸς τὸν πλησίον διακονίᾳ. Διαμείψασα δὲ τόπους καὶ πόλεις καὶ χώρας, ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, διῆγε τὸν βίον ἐν τελείᾳ πτωχείᾳ καὶ ἀμεριμνησίᾳ φροντίζουσα τῶν ἀσθενῶν καὶ ἐπαρκοῦσα τῶν ἐν ταῖς ποικίλαις ἀνάγκαις τοῦ βίου εὐρισκομένων. Λαβοῦσα τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου τοῦ ἐν Πάτμῳ καὶ ὡς Μοναχῆ οὐκ ἐπαύσατο τοῦ μεριμνᾶν καὶ φροντίζειν ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ὠφελείας. Ἀσκητικῶς δὲ βιώσασα ἐν Βηθανίᾳ καὶ Αἰγίνῃ καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐν Ἀθήναις κοσμικῆς συγχύσεως ἐξελέξατο ὡς ἔσχατον τόπον τῆς ἐπιγείου αὐτῆς ἀναστροφῆς τὴν ἐν Δωδεκανήσῳ Λέρῳ, ἐνθα, ἐπὶ διετίαν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ προσευχῇ ζῆσασα, ἐξεδήμησεν εἰρηνικῶς πρὸς Κύριον τῇ κῆ' Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ, ἐνενηκοστοῦ καὶ πρώτου σωτηρίου ἔτους (1991), ταφεῖσα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Τοῦ Κάστρου».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Στίχοι.

Αἰμιλιανὸς εἰς πυρὰν βεβλημένος,
Χριστῷ παραστάς, τέρπεται σὺν Ἀγγέλοις

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Θεῆς καὶ Οὐαλεντίνης.

Στίχοι.

Αἰγυπτιάζεις, Παῦλε, γλώττη τοῦ γένους,
Οὐ μὴν γε πίστει τοιγαροῦν κτείνῃ ξίφει.

Οὐαλεντῖναν καὶ Θεὴν ἠρτημένας,
Ἐχθροὶ Θεοῦ ξαίνουσιν ὡς ἐχθρὰς πλάνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ὑακίνθου, τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.

Στίχοι.

Ὡς ὀσφράδιον ὑακίνθιον, Λόγε,
Δέξαι τὸν Ὑακίνθον αὐτοῖς καλάμοις.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος ἐν κραββάτῳ
πυρακτωθέντι ἀπλωθεὶς τελειοῦται.

Στίχοι.

Ἀνακλιθεὶς Μάρκελλος εἰς πυρὸς κλίνην,
Ὑπνωσεν ὕπνον τὸν μακάριον πάνυ.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δάσιος καὶ Μάρων
ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι.

Ἡ τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴ τοῦ Δασίου,
Τέλους ὁμοίου σοι, Μάρων, δαδουχία.

Ὁ Ὁσιος Παμβῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι.

Ἐαυτὸν ἐσταύρωσε Παμβῶ τῷ βίῳ,
Καὶ σοὶ παρέστη, Σῶτερ ἐσταυρωμένε.

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Στεφάνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐξ Ἀμασειᾶς μετατεθέντος, καὶ Ἰωάννου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Λυθέντες ἐκ γῆς Ἐπίσκοποι οἱ δύο,
Πάρεισιν ἤδη τῷ Νόων Ἐπισκόπῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Καλλιστράτου.

Στίχοι.

Ναὸς Θεοῦ πέλουσα, Ἄγνη Παρθένε,
Ναὸν σὸν ἠγάσας τῇ χάριτί σου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ
Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπει-
» λήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες
» ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων
» Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ο ῥμῳ ἴδυνον, ζωῆς με τὸν ταλαίπωρον,
κλυδωνιζόμενον, ἐπιφοραῖς πειρασμῶν,
καὶ θεῖαν μοι δώρησαι, Μῆτερ κατάπαυσιν,
ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν Κύριον, τὸν ἐκ σοῦ
σωματωθέντα.

Υψος Δέσποινα, τοῦ παναγίου τόκου
σου, δι' οὗ ἐσώθημεν, τίς ἐξεῖπειν ἱκανός;
Θεὸν γὰρ τὸν ἄχρονον, ἐν χρόνῳ ἔτεκες, καὶ
ἀνέστησας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ
βαράδρων ἀνομίας.

Μακαρίζομεν, ὥσπερ προέφης Δέσποινα,
σὲ τὴν Πανάχραντον, καὶ ἐκβοῶμεν πι-
στῶς Θεοῦ ἡ ἀπειράνδρος, χαῖρε γεννήτρια·
χαῖρε Πάναγνε, δι' ἧς ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ
αἰγὴ τοῦ σωτηρίου.

Επικάμφθητι, ὡς Μήτηρ πολυεύσπλαγ-
χος, Θεογεννήτρια, ταῖς ἱκεσίαις ἡμῶν,
καὶ σῶσον ἐκ θλίψεων, καὶ περιστάσεων,
τοὺς ἐλπίζοντας, βεβαίως τῆς ἀγίας σου,
ἀντιλήψεως ἰσχύϊ.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἐπόθησας, μηδὲ ὀλως ἐπεζήτησας,
τῆς γῆς τὰ πρόσκαιρα, ἀλλὰ Χριστοῦ

ἀκριβῶς, τοῖς ἴχνεσι βαίνουσα, τὴν ἐπουρά-
νιον, πόλιν ἔφθασας, ἔνθα Ἀγγέλων τάγμα-
τα, θαυμαστὴ Γαβριλία.

Τῷ δελήματι, τῷ δεῖῳ διηκόνησας, ἀπὸ
νεότητος, καὶ σεαυτὴν ἀληθῶς, ἐν λό-
γοις καὶ πράξεσι, τύπον παρέστησας, βίου
κρείττονος, Γαβριλία πάνσεμνε, γυναικῶν
ἡ εὐκοσμία.

Ελέημονα, καρδίαν ὡς πλουτήσασα, Θεοῦ
τῇ χάριτι, ἐν τῷ ἐλέει αὐτοῦ, νοσοῦντας
καὶ πένητας, σὺ κατοικτείρησας, καὶ ἐπήρκε-
σας, Γαβριλία πάνσεμνε, συμπαθῶς αὐτῶν
ταῖς χρείαις.

Ταπεινώσεως, τοῖς ὅπλοις στρατηγήσα-
σα, κατὰ τοῦ δράκοντος, τῆς νοητῆς
στρατιᾶς, τῆς νίκης τὸ τρόπαιον, μέγιστον
ἔστησας, καὶ ἀπέλαβες, Γαβριλία στέφανον,
ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνης.

Σαββατίσασα, ἐν Λέρῳ καὶ ὑπνώσασα,
ἐγένου ἔξυπνος, ἐν ταῖς αὐλαῖς τῆς ζω-
ῆς, καὶ εὔρες κατάπαυσιν, τὴν αἰωνίζουσαν·
ὄθεν πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ὑμνολόγων σου, τῷ
Θεῷ Γαβριλία.

Θεοτοκίου.

Λύμης Δέσποινα, ἀμαρτιῶν με κάδαρον,
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, καὶ καθαρὸν με
Χριστῷ, τὸν ἄθλιον ἄνθρωπον, ὄλον προσ-
άγαγε, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Παρθένε Ἀχραν-
τε, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπού-
» μενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην
» ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια:

Νόμω γερωῶ τῆς ἀμαρτίας, Παρθένε γνώμη κακίστη συσχεθέντα με, λύτρωσαι ὡς τάχιστα, τῇ φιλευσπλαγχνία σου, καὶ τοῦ Θεοῦ συνέτισον, τοῖς δικαιώμασι, τὸν ἄθλιον οἰκέτην σου Μῆτερ, ἵνα σε δοξάζω, τὴν Κεχαριτωμένην.

Κόσμω τῷ φθαρτῷ ὑπεδουλώθην, καὶ γέγονα ἐπιλήσιμων οἷας χάριτος, ἔτυχον ὁ ἄθλιος, διὰ τοῦ βαπτίσματος· ἀλλὰ Θεοχαρίτῳτε, σὺ με ὑπόταξον, τῷ νόμῳ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ἀντιλήψεώς σου, θεουργικῆ δυνάμει.

Υμνοὶς Μαριάμ Θεοκυῆτορ, οἱ δοῦλοί σου εὐσεβῶς σε μακαρίζομεν· σὺ γὰρ ὑπὲρ ἐννοϊαν, τὸν Θεὸν ἐκύησας, καὶ προστασία ἅμαχος, ἡμῖν δεδώρησαι, κινδύνων πολυτρόπων ἐφόδους, τῇ ἐπισκοπῇ σου, αἰεὶ ἀποσοβοῦσα.

Ρώμην καὶ ἰσχὺν πνευματικὴν μοι, παράσχου Παρθενομῆτορ τῇ δυνάμει σου, ὡς ἂν τὴν ψυχόλεδρον, ἀποκρούσω δύναμιν, ἐχθροῦ τοῦ παναλάστορος, καὶ τῷ Κυρίῳ μου, πιστῶς εὐαρεστήσω Μαρία, τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Λόγου τοῦ Θεοῦ Γαβριηλία, μελέτη τῇ Ἀγλυκυτάτῃ ὡς ἐγκύψασα, ζήλω ἐκ νεότητος, κόσμου κατεγέλασας, καὶ ὡς στρουθίον ἔδειξας, καταπαιζόμενον, τὸν βύδιον δυνάστην οὗ ῥῦσαι, ἐκ τῆς κακουργίας, καὶ πλάνης ἡμᾶς πάντας.

Δρόμους τοὺς πολλοὺς ὡς διελθοῦσα, τῷ πλούτῳ τῆς πρὸς τὸν πέλας ἀγαπήσεως, καὶ εὐεργεσίαις σου, τῷ Εὐεργετήσαντι, ἀνθρώπων γένος ἔνδοξε, ἀκολουθήσασα, ἐπέτυχες τοῦ θείου νυμφῶνος, ὦ Γαβριηλία· διό σε εὐφημοῦμεν.

Κόπους καὶ πολλὰς κακοπαθείας, ἀνδρείως Γαβριηλία ὑπομείνασα, ὑπὲρ τοῦ πλησίον σου, ἔχεις τὴν ἀπόλαυσιν, ἐν τοῖς ὑψίστοις ἄπαυστον, Ἀγγέλων τάγμασιν, Ἁγίων τε χορείαις συζῶσα, μεθ' ὧν καὶ ἐξαίτει, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην.

Χαῖρε τῶν πτωχῶν ἢ οἰκονόμος, ἀπόρων Γαβριηλία ἢ ἀντίληψις· χαῖρε τῶν ἐν θλίψεσιν, ἢ τερπνῇ παράκλησις· χαῖρε νοσούντων μέριμνα, ἢ ἀκατάπαυστος· τὸν Κύριον αἰεὶ οὖν δυσώπει, ἡμῖν δωρηθῆναι, τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων.

Χαίρει γηδοσύνως καὶ κομπάζει, ἡ Λέρος Γαβριηλία παμμακάριστε, κρήνην ἀγιάσματος, ἔχουσα τὸν τάφον σου, καὶ τὰ σепτά σου λείψανα, ὡς σκεῦος χάριτος, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ομβροὶς μητρικῆς σου εὐσπλαγχνίας, Παρθένε Θεοκυῆτορ ἱκετεύω σε, σβέσον τῆς κακίας μου, τάχιον τοὺς ἀνδρακας, ἀναψυχὴν καὶ ἄνεσιν, τῷ παναθλίῳ σου, βραβεύουσα οἰκέτη Παρθένε, ἄδοντί σοι ὕμνον, καρδίας ἐκ βαθέων.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Απας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ,
» αὐλῶν νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν
» ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ
» βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε
» Ἁγνὴ Ἄειπάρθενε.

Τροπάρια.

Ινα σε αἰεὶ, πιστῶς μεγαλύνωμεν, Παρθένε Ἄχραντε, ἀμβλυνοὺν τὰ βέλεμνα, τοῦ ἀρχεκάκου, κατὰ τῶν δούλων σου, ἀπαύστως ἐκπεμπόμενα, καὶ σῶσον Δέσποινα, τῶν πα-

γίδων, τούτου ἡμᾶς ἅπαντας, ὅτι σὲ προστασίαν κεκτήμεθα.

Λάμπον φωτισμόν, Παρθένε τὸν ἄδυτον, τῆς θείας χάριτος, σκότος διαλύουσα, τῆς ἁμαρτίας, ἐκ τῆς καρδίας μου, καὶ φωτεινὸν ἀπέργασαι, ὅλον με Δέσποινα, ὡς ἀφράστως, δόξης τὸν ἀνέσπερον, τοῖς βροτοῖς ἀνατείλασα Ἥλιον.

Οῦρος νοπτόν, τῷ Πνεύματι πέφνησας, καὶ θεοβάδιστον, ὅτι ἐπεδήμησεν, ὁ στήσας ὄρη, ἐκ σοῦ Πανάχραντε· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ἀποκαθαράί με, ὡς οἰκτίρμων, ῥύπου παραπτώσεων, καὶ δίδοναι μοι χάριν σωτήριον.

Υῦφος οὐδαμῶς, ἰσχύομεν Δέσποινα, μέλπειν τοῦ τόκου σου· ἀλλ' αὐτῇ τοῖς δούλοις σου, σύγγνωθι πλούτῳ, φιλανθρωπίας σου, καὶ πρόσδεξαι τὸ μέλισμα, τόδε Πανάχραντε, σῆ προνοία, πᾶσι πρυτανεύουσα, πλουτοδοτῶς εἰρήνην καὶ ἔλεος.

Τῆς Ὁσίας· Ὁ αὐτός.

Υμνοὶς καὶ ὠδαῖς, εὐφρόνως τιμῶμέν σε, πανηγυρίζοντες, σήμερον τὴν μνήμην σου, Γαβριηλία, τὴν ἀξιέπαινον· σὺ δὲ ταῖς σαῖς δεήσεσι, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, παρρησία, αἶτει τὴν συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων ἡμῶν ἀξιάγαστε.

Ρεῖθρα μυστικῶς, πηγάζει τῆς χάριτος, ὁ θεῖος τάφος σου, καὶ ἡ τῶν λειψάνων σου, Γαβριηλία, δῆκη ἡ πάντιμος, τοῖς εὐλαβῶς προστρέχουσι, καὶ ἀνυμνοῦσί σε, τὴν τὸν βίον, πάντα ἐκτελέσασαν, ἐν Κυρίου πιστῶς τῷ θελήματι.

Οῦρμον τῆς ζωῆς, αἰσίως κατέλαβες, εὐδυπλοήσασα, τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, τῶν ἀρετῶν σου, ἐπιτηδεύμασι, Γαβριηλία· ἔνθα σε, Χριστὸς ἐδόξασεν, καὶ χαρᾶς σε, θείας κατηξίωσεν, ἣν ἐξαίτει ἡμῶν τοῖς τιμῶσί σε.

Δῶρον ἑαυτὴν, Ὁσία τῷ Κτίσαντι, σὺ ἀπέτελεσας, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, καὶ εὐποιίας, τοῖς κατορθώμασι, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀπέλαβες, τὴν τῆς θεώσεως, κατὰ χάριν, δόξαν καὶ λαμπρότητα, ἐν Δικαίων σκηναῖς ὡς ἀντίδωρον.

Οῦλον εὐσεβῶς, σὸν βίον ἐρρύθμισας, ἀπονεότητος, πρὸς σκοπὸν τὸν ἅγιον, Γαβριηλία, τῆς ἄνω κλήσεως· ἀλλ' ὡς τανῦν τοῦ πόδου σου, ἐπαπολαύουσα, σὺν Ἁγίων, πάντων ὁμηγύρεσιν, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν Θεῷ πρέσβευε.

Θεοτοκίον.

Υμνοὶς καὶ ὠδαῖς, τιμῶμεν τὸν ἄσπορον, Παρθένε τόκου σου, δι' οὗ τὸ ἀνθρώπινον, ἐρρύσθη γένος, τῆς παραβάσεως, καὶ ἐκ ψυχῆς δεόμεθα, ἵνα πρεσβείαις σου, λυτρωθῶμεν βίου περιστάσεων, καὶ γέεννης πυρὸς Ἄειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τῆς κοσμικῆς συγχύσεως, ἐν μέσῳ μετελθοῦσα, ἀσκητικῶς τὸν βίον σου, ἐν ἀγάπης τελείας, τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πέλας, δαυμαστῇ ἐπιδείξει, Γαβριηλία ἔνδοξε, πρὸς τὸ ὕψος ἀνέπτῃς, τῶν οὐρανῶν, ἔνθα τὸ πολίτευμα κεκτημένη, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, ἵνα λάβωμεν χάριν.

Ἔτερον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ως τῷ Χριστῷ τοῖς ἔργοις, φιλαδελφίας ἐπὶ γῆς, ποιήσασα ἐδοξάσθης, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, Γαβριηλία Ὁσία· διόσε πάντες τιμῶμεν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ηλέρος ἐπαγάζεται, τὰ σὰ τίμια λείψανα, ἔχουσα Μῆτερ ἐν κόλποις, ὥσπερ θησαύρισμα μέγα· χάρις γὰρ βρῦει πάντοτε,

ἐξ αὐτῶν ἀπειρόδωρος, ἅπασι τοῖς προστρέ-
χουσι, Γαβριλία Ὁσία, τῆς Ἐκκλησίας λαμ-
πρότης.

Θεοτοκίον.

Οὖν τῇ φύσει ἄκτιστος, καὶ τῷ Πατρὶ
συνάναρχος, πάντων ἐπέκεινα χρόνων,
καὶ προαιώνιος Λόγος, κτιστὸς ἐκ σοῦ ὡς
ἄνθρωπος, καὶ ὑπὸ χρόνον γίνεται, σώζων
ἀρᾶς τὸν ἄνθρωπον· διὸ αἰεὶ σε ὑμνοῦμεν,
Μαρία Θεοκυῆτορ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωδι
Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἀνέτειλεν, ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμ-
πουσα, ἑορτὴ σου ἡ πάντιμος, ἐν ἣ καὶ
συνήλθομεν, ἐν ἀγαλλιάσει, μακαρίζοντές
σε, τὴν θεραπεύσασαν Θεόν, φιλαδελφίας
τοῖς κατορθώμασι, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσε-
ως, Γαβριλία αἰοίδιμε· ἀλλ' ἐξαίτει δωρήσα-
σθαι, τὸν Θεὸν ἡμῖν ἔλεος.

Οἴλην σου τὴν ἔφρουν, καθυποτάξασα ἐν-
δοξε, τῷ Δεσπότη τῆς κτίσεως, τῆς γῆς
κατεφρόνησας, καὶ δικαιοσύνης, τὰ ἔργα
εἰργάσω, καὶ πλεονάσασα αὐτοῖς, Γαβριλία
Μῆτερ πανθαύμαστε, τὴν χάριν ἐδησαύρι-
σας, τοῦ Παρακλήτου καὶ ἔλαβες, τῶν θαν-
μάτων τὴν δύναμιν, εἰς πιστῶν περιποίησιν.

Εἴχουσα ἀνόθευτον, ἐν τῇ καρδίᾳ σου πί-
στεως, θησαυρὸν τὸν οὐράνιον, σαρκὸς
οὐκ ἐφρόντισας, ἐν παντὶ τῷ βίῳ, καὶ τόπους
διπλῆδες, Μῆτερ φροντίζουσα πολλῶν, τῶν ἐν
ἀνάγκαις, νόσοις καὶ θλίψεσι· διὸ σε ἔδουμά-
στωσε, Γαβριλία ὁ Κύριος, συμπαδῶς ὄν
ἰλέωσαι, καὶ ἡμῖν τοῖς ὑμνοῦσι σε.

Τάφρον σου τὸν ἅγιον, καὶ τὰ μυρίπνοα
λείψανα, νῆσος Λέρος ἐκθήσατο, πηγὴν
ἀγιασματος, τὴν ῥοὴν πλουσίως, τὴν τῶν
ιαμάτων, ἀναβλυστάνουσαν αἰεὶ, Γαβριλία
τοῖς προσπελάζουσι· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ
τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, εὐσεβῶς ἑορτά-
ζομεν, τὸν Θεὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Ἦχος δ'.

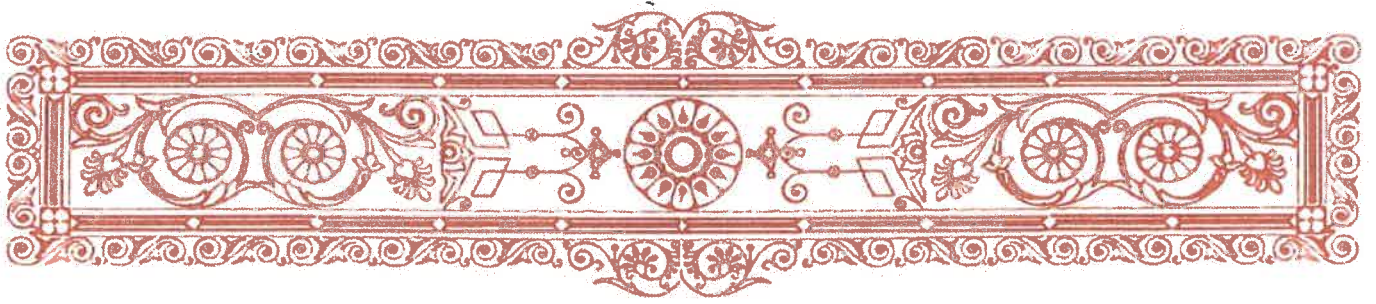
Οσία Μῆτερ, θεοειδεῖ λογισμῷ, τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ, ὡς μιμησαμένη, οὐδὲν ἐν
βίῳ ἐκθήσω, φθαρτὸν καὶ ἐπίκηρον· ἀλλὰ τὴν
πτωχεῖαν ἐκλεξαμένη, τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύ-
σαντος, ἀπάντων διετέλεσας, τῶν ἐπὶ γῆς
παρεπίδημος, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦ-
σα, καὶ ἐγκράτειαν φυλάττουσα· ἐν ἀπαρνή-
σει δὲ ἑαυτῆς, ἀσθενοῦντας καὶ πένητας, ἐν
τῷ ἔλεει κατοικτείρησας, τοῦ ἐλεήμονος
Θεοῦ. Ὅθεν αὐτῷ ἐν οὐρανοῖς, τανῦν παρι-
σταμένη, Γαβριλία πανθαύμαστε, ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν αἶτει, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε'κ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου
φύλαττε, Εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε
δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Μεγαλυνάρια.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακάρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας ἢ γ' καὶ στ' Ὁδῆ. Ἀστολον ζῆτει τῷ Σαββάτῳ τῆς κς' Ἑβδομάδος (Γαλ. ε' 22 - στ' 2) καὶ Εὐαγγέλιον τῷ 1στ' Σαββάτῳ Ματθαίου (Κεφ. κε' 1 - 13).

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
Ἀλληλούϊα.

Τὴν Γαβριλίαν δεῦτε πιστοί, τιμήσωμεν πάντες, τὴν βιώσασαν ἐπὶ γῆς, τοῦ Εὐαγγελίου, ἀξίως ἐν τῷ νόμῳ· Χριστῷ γὰρ παρεστῶσα, ἡμῶν προΐσταται.

Χαίροις τῆς ἀγάπης ὁ θησαυρός, καὶ φιλαδελφίας, ὁ ἀκένωτος ποταμός· χαίροις τὸ δοχεῖον, χαρᾶς τῆς ἐν Κυρίῳ, Γαβριλία Μῆτερ· σὲ μακαρίζομεν.

Στίχοι.

Ὁ τῆς Ῥόδου Κύριλλος χειρὶ ἀνάγνω,
Σοὶ τοὺς ὕμνους ὕφανε, Γαβριλία,
Παΐσιου αἴτησιν καλοῦ Ποιμένος,
Λέρου καὶ Καλύμνου τε ἀποπληρώσας,
Σὺ Χριστῷ δὲ ἔνδοξε ὡς παρεστῶσα,
ἀμφοτέρους φύλαττε ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

*Ὁ Τάφος τῆς Ὁσίας
εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου ἐν Λέρῳ.*

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΛΕΡΩΙ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Ποίημα

Κυρίλλου, Μητροπολίτου Ρόδου.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τό «Κύριε εἰσ-
άκουσον», μεδ' ὃ τό «Θεὸς Κύριος» καὶ τὰ
κάτωδι Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως θαυμαστήν ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν,
ἐπιτελέσασα Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, Γαβρι-
ηλία ἔτυχες, χαρᾶς τῆς ἀληθοῦς, θρόνῳ τῷ
τῆς χάριτος, παρεστῶσα ἐν δόξῃ, καὶ Ἀγγέ-
λων τάγμασιν, ἐν ὑψίστοις συνοῦσα. Ἄλλ'
ἐκτενῶς δυσώπει τὸν Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν σὲ κα-
λοῦντων προστάτιδα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυνα-
στείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ
σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρ-

ρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύ-
λαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν
Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις
αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας, φέρων
Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις· «Κυρίλ-
λου».

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μεγίστων θεόθεν τῶν δωρεῶν, καταξιωθεῖ-
σα, τῇ ὀσίᾳ σου βιοτῇ, ἐκ βίου ἡμᾶς Γα-
βριηλία, κατοπραγίας καὶ θλίψεως φύλαττε.

Υ'μνοῦντες ζωῆς σου τῆς καθαρᾶς, τοὺς
ἄδλους Ὁσία, ἐκβοῶμέν σοι εὐλαβῶς·
Πάρεσο ἡμῖν Γαβριηλία, ἐν χαλεπαῖς περι-
στάσει σύμμαχος.

Αγάπης τὸ σκεῦος τὸ καθαρόν, ἡμᾶς δι' ἀγάπης, πολιτεύεσθαι ἀληθοῦς, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, Γαβριηλία εὐχαῖς σου ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Κυρίου ἢ Μήτηρ ἢ ἀγαθή, Ἄχραντε Παρθένε, ἐκ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, φύλαττε ἐκ πάντων ἀνωτέρους, τοὺς τῇ ἀγίᾳ σου σκέπη προστρέχοντας.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τῆς ἀγάπης τὸ σκεῦος, τὸ εὐαγὲς πάνσεμνε, ταπεινοφροσύνης δοχεῖον, τὸ πολυτίμητον, θεομακάριστε, Γαβριηλία Ὁσία, πάντοτε προστάτευε, τῶν προσιόντων σοι.

Προσπαθείας ματαίας, δίδου ἡμῖν δύναμιν εὐσεβῶς ραγῆναι Ὁσία, καὶ καθαρότητι, βίου ἀξιώσον, Γαβριηλία δοξάζειν, τὸν Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον, τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Πολεμίων παντοίων, τῶν ὀρατῶν λύτρωσαι, καὶ τῶν ἀοράτων Ὁσία, ἐξ ἐπίδεσων, τοὺς μακαρίζοντας, ἐν κατανύξει καρδίας, τοῦ ἐνδέου βίου σου, τὰ ἀριστεύματα.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν Παρθένε, τὸν τοῦ παντὸς αἴτιος, ἔτεκες ἀγνῶν ἐξ αἱμάτων, δι' ἀγαθότητα· αὐτῷ οὖν πρέσβευε, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς ψυχὰς Θεόνυμφε, τῶν ὑμνολόγων σου.

Διάσωσον Γαβριηλία θεόφρον, Μήτηρ Ὁσία, τοὺς τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ καταφεύγοντας, ἀπὸ κινδύνων καὶ θλίψεων τῶν ἐν βίῳ.

Ε'πίβλεψον ἐν εὐμενεῖᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἵτησις καὶ τὸ Κάδισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία δερμῆ.

Αγάπην δερμῆν, πλουτοῦσα ἐν καρδίᾳ σου, ἐνδέω ζωῆ, τὸν Κτίστην εὐπρέστησας· ἀλλ' αὐτὸν ἰκέτευε, παρρησίας χάριν ὡς ἔχουσα, Γαβριηλία ἔνδοξε ἡμῖν, τὴν λύσιν πταισμάτων τοῦ δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Καταφύγιον γένοιτο, ἄμαχος βοήθεια ἡμῖν ἅπασιν, ἡ πρεσβεία σου πρὸς Κύριον, ὧ Γαβριηλία πολυθαύμαστε.

Γεωργεῖν φόβον ἅγιον, θείαν τε κατανύξιν ἐν σεμνότητι, τῇ σῇ χάριτι ἐνίσχυσον, ὧ Γαβριηλία τοὺς ἰκέτας σου.

Ε'ποπτεύουσα ἄνωθεν, μὴ ἐλλίπης πάνσεμνε τοὺς προστρέχοντας, τοῖς λειψάνοις σου ἐκ πίστεως, καὶ ἐν ἐγκωμίοις εὐφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ρ'υπωθέντά με πταίσμασι, καὶ γέλων προκείμενον τῷ ἀλάστορι, Θεοτόκε τῇ πρεσβείᾳ σου, οἴκτειρον καὶ σῶσον τὸν ἰκέτην σου.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ακουσον ἡμῶν, τῆς δεήσεως καὶ δίωξον, ἀφ' ἡμῶν Γαβριηλία θαυμαστή, νοσημάτων ματαιότητος τὴν νέφωσιν.

Νάμασι τῆς σῆς, θείας χάριτος κατάρδυσσον, τὰς καρδίας τῶν τιμώντων εὐλαβῶς, βιοτῆς σου τὴν λαμπρότητα πανεύφημε.

Φώτισον φωτί, τῆς πρεσβείας σου πρὸς Κύριον, τὰς ψυχὰς Γαβριηλία τηλαυγῶς, τῶν ἐκ πόθου προσιόντων σοι ἐκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Ιᾶλεων ἡμῖν, τὸν ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαντα, Πατρὸς Λόγον διὰ πληθος οἰκτιρμῶν, Θεοτόκε Ἄειπάρδενε ἀπέργασαι.

Ὡδὴ στ'. Τὴν δέψιν ἐκχεῶ.

Εδούλευσας, τῷ Θεῷ ὡς πάνσοφος, ὑλικὰς ἀπωσαμένη μερίμνας, καὶ παρ' αὐτοῦ τὰ βραβεῖα ἐδέξω, Γαβριηλία Ὁσία τῶν πόνων σου. Αὐτὸν οὖν ἔργασαι ἡμῖν, εὐμενῇ μεσιτεῖαις ἀγίαις σου.

Ηρίστευσας, πρακτικῶς τὸ ἔλεος, τοῦ Θεοῦ μιμησαμένη ἐν βίῳ· διὸ αὐτὸς χάριτός σε μεγίστης, Γαβριηλία Ὁσία ἠξίωσε, δι' ἧς παράσθηδι ἡμῖν, κραταιὰ καὶ βεβαία ἀντίληψις.

Τοῦ χείρονος, τὴν ῥοπὴν ἐμπόδισον, ἐν ἡμῖν τὴν κινουμένην ἀτάκτως, καὶ πρὸς ἀγάπην Θεοῦ ἡμῶν τρέψον, Γαβριηλία Ὁσία τὴν ἔφεσιν· σὺ γὰρ δι' ἔργων ἀγαθῶν, τῆς ἀγάπης ἐδείχθης κειμήλιον.

Θεοτοκίον.

Λαμπρότατε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν δρόνε, καὶ αὐτοῦ ἡγιασμένη καδέδρα, ἡγλαῖσμένη τοῦ Κτίσαντος Νύμφη, Εὐλογημένη Μαρία Μητρὰναδρε, τοῦ Παραδείσου τῶν σκηνῶν, ἡμᾶς δεῖξον εὐχαῖς σου οἰκήτορας.

Διάσωσον Γαβριηλία θεόφρον, Μητηρ Ὁσία, τοὺς τῇ πρεσβεῖα τῇ σῇ καταφεύγοντας, ἀπὸ κινδύνων καὶ θλίψεων τῶν ἐν βίῳ.

Αᾠχραυτε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῷ ἐναρέτῳ σου βίῳ τηρήσασα, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀκηλίδωτον, τὴν χάριν πλουσίαν ἀπέλαβες, Γαβριηλία ἧς δίδου ἐκάστοτε, τὰ δῶρα τοῖς πόδῳ ὑμνοῦσί σε.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύδυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(Κεφ. ια' 27-30)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποδέμενοι.

Βίου ἡδυπάθειαν, καὶ κοσμικὴν εὐδοξίαν, βόλικῶς μισήσασα, τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἠκολούθησας· δαυμαστὸν ἠνυσσας, ἐπὶ γῆς τὸν βίον, σωφροσύνην ἐπιδείξασα, καὶ δι' ἀσκήσεως, πολιτευσαμένη ὡς Ἄγγελος, καὶ εὐποΐαις τέλεον, τὴν φιλανθρωπίαν ἀσκήσασα. Ὅθεν δοξασθεῖσα, ἰκέτευε τὸν Κύριον θερμῶς, Γαβριηλία πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Ὡδὴ ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρεστῶσα τῷ θρόνῳ, τῆς Τριάδος ἐν δόξῃ, Γαβριλία σεμνή, ἐκεῖθεν εὐμενείας, ἐν ὄμματι εὐσπλάγχνῳ, τοῖς τιμῶσί σε ἔπιδε, θλίψεων λύσιν πασῶν, παρέχουσα τοῖς πᾶσιν.

Εὐποιίαις τὸν βίον, ἐκτελέσασα Μῆτερ, Γαβριλία πιστῶς, πολλὴν καρποφορίαν, προσήνεγκας ὡς προῖκα, τῷ ὠραίῳ Νυμφίῳ σου, παρ' οὗ ἐξαίτει ἡμῖν, χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Γεωθέντες ἀδλίως, δι' ἀμέλειαν ἄκραν, ταῖς ἀμαρτίαις τὸν νοῦν, ζῶῃς τῆς ἐναρέτου, αὐτὸν ἐν ἐργασίαις, δυσωποῦμεν οὐράνωσον, ἐκδυσωποῦσα θερμῶς, Θεὸν Γαβριλία.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες Παρθένε, τῷ ἀσπόρῳ σου τόκῳ, τῆς τοῦ γενάρχου ἀράς, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν, καὶ μακαρίζομέν σε, ἐκ καρδίας δεόμενοι· Φύλαττε Μῆτερ ἡμᾶς, ἐκ τῶν πειρατηρίων.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς ἀφορῶντας, τῇ κραταιᾷ σου πρεσβείᾳ, στήθι σύμμαχος ἐν βίῳ ταῖς ἀνάγκαις, ὦ Γαβριλία, Ὁσία μακαρία.

Χειμαζόμενοις, ταῖς τρικυμίασι τοῦ βίου, ἀκλυδώνιστος λιμὴν Γαβριλία, γενοῦ ἡμῖν πᾶσι, γαλήνη τῶν εὐχῶν σου.

Χάριτος δείας, ὡς δεδεγμένη τὸν πλοῦτον, τοὺς πτωχεύοντας ἡμᾶς Γαβριλία, πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἐλέησον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ γαστροῦ σου, ὑπερφυῶς ἀνατείλας, δόξης ἥλιος εὐχαῖς ταῖς μητρικαῖς σου, ἀγαθὸς φανείη, ἡμῖν τοῖς ὑμνηταῖς σου.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκου.

Οσία μακαρία, κλέος τῶν Ὁσίων, Γαβριλία ἐξαίτει τὰ κρείττονα, ταῖς δυναταῖς σου πρεσβείαις, τοῖς εὐφημοῦσι σε.

Παράσχου ἡμῖν πᾶσιν, ῥῶσιν τὴν κατ' ἄμφω, Γαβριλία Ὁσία παγγέραστε, ἵνα Θεοῦ ἐν τῷ δεῖῳ, νόμῳ βιώσωμεν.

Οσίῳν ἐντρυφῶσα, δόξης τῆς ἀφράστου, Γαβριλία δυσώπει τὸν Κύριον, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοὺς ὑμνολόγους σου.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦντας Θεομῆτορ, καὶ δοξολογοῦντας, τῆς σῆς λοχείας τὸ μέγα μυστήριον, ἐκ τῶν βελῶν ἡμᾶς ῥῦσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Τὸ «Ἄξιόν ἐστι» καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς ἀγάπης ὁ θησαυρός, καὶ φιλαδελφίας, ὁ ἀκένωτος ποταμός· χαίροις τὸ δοχεῖον, χαρᾶς τῆς ἐν Κυρίῳ, Γαβριλία Μῆτερ· σὲ μακαρίζομεν.

Βίον μετελθοῦσα τὸν καθαρὸν, εὐφραίνῃ Κυρίου, θεωρία τῇ μυστικῇ· Αὐτὸν οὖν δυσώπει, θερμῶς Γαβριλία, ἵνα τὴν σωτηρίαν, ἡμῖν δωρήσῃται.

Σὺ Γαβριλία ἀπὸ παιδός, ὡς φυλαξαμένη, τοῦ Δεσπότου τὴν ἐντολήν, τῆς ἐν τοῖς ὑψίστοις, τρυφῆς κατηξιώθης· διὸ ἡμῖν ἐξαίτει, χαρὰν τὴν ἄνωθεν.

Κόσμου τῶν δορύβων ὡς ἀληθῶς, ὥφθης ἀναμέσον, ὡπερ Ἄγγελος ἐν σαρκί· ὄθεν τῶν Ἀγγέλων, χορείαις νῦν συνοῦσα, Γαβριλία Μῆτερ, ἡμῶν μνημόνευε.

Ελεημοσύνης τὸν θησαυρόν, σὲ Γαβριλία, εὐφημοῦμεν πανευλαβῶς δίδου οὖν ἀφθόνως, ἡμῖν κἂν ἀναξίους, τῆς χάριτός σου Μῆτερ, τὸ δεῖον ἔλεος.

Ρύου πολεμίων τῶν ὄρατῶν, καὶ τῶν ἀοράτων, ἐκ δολίας ἐπιβουλῆς, τῇ σῇ ἀντιλήψει, Γαβριηλία Μῆτερ, τὴν νῆσον τῶν Λερίων, ἀνευφημοῦσάν σε.

Λέρος εὐφημεῖ σε ὡς θησαυρόν, ἔχουσα τὴν δῆκην, σῶν λειψάνων τῶν ἱερῶν τῆς σῆς προστασίας, αὐτὴν οὖν μὴ στερήσης, Γαβριηλία Μῆτερ, ὡς εὐσυμπάδητος.

Χάριν παρρησίας πρὸς τὸν Θεόν, ἔχουσα δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς παθῶν, ἐκ τῆς ἐπιηρείας, Γαβριηλία Μῆτερ, καὶ ἔνθεον τὸν βίον, ἐπιτελέσωμεν.

Σὺν Ἀμφιλοχίῳ τῷ ἱερῷ, Πάτμου τῷ φωστῆρι, ἐκδυσώπει τὸν Λυτρωτὴν, εἰρήνην δοθῆναι, ἡμῖν Γαβριηλία, καὶ ἔλεος καὶ χάριν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήδη Τροπάρια, Ἐκτενῆς παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ Ἀπόλυσις μεθ' ἧν ψάλλομεν τὰ κάτωδι.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κόσμου τὴν ἀπάτην ὀλικῶς, πίστεως δυνάμει λιποῦσα, Γαβριηλία σεμνή, σωφροσύνη ἔζησας, τὸν βίον ἅπαντα, καὶ αὐτὸν κατεκόσμησας, τῇ φιλαδελφίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθήσασα. Ὅθεν ὡς αὐτῷ παρεστῶσα, πᾶσι τοῖς πρὸς σὲ ἀφορῶσιν, ἔλεος ἐξαίτει καὶ συγχώρησιν.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων...

Δίστιχον:

Τὸν τῆς Ῥόδου Κύριλλον Ἀρχιερέα,
Ἐκ κινδύνων φύλαττε Γαβριηλία.

